

N:o 7-8 2021 ❄ 1926 - 2021 ❄ 96. VUOSIKERTA

MARTTI LUTHER

Herra, älä rankaise minua vihassasi, älä kurita minua kiivaudessa.

Ps. 38:2

Ensiksi: kaikissa kärsimyksissä ja ahdistuksissa ihmisen tulee ensimmäiseksi rientää Jumalan luo ja tunnustaa ne hänen lähettämikseen ja ottaa ne sellaisina vastaan, tulivatpa ne sitten pahalaiselta tai ihmisiltä. Psalmin laulaja menettelee juuri sillä tavoin puhuessaan tässä psalmissa vihollisistaan. Hän rientää ensiksi Jumalan luo eikä ota heidän vihollisuuttaan vastaan heiltä itseltään, vaan Jumalalta. Vain tällä tavoin opitaan kärsivällisyyttä ja Jumalan pelkoa. Se taas, joka katsoo ihmisiin eikä vastaanota kaikkea Jumalalta, käy kärsimättömäksi ja alkaa halveksia Jumalaa.

Toiseksi: Jumala rankaisee kahdella tavalla: kerran ajallisesti, armossaan ja lempeänä isänä, toisen kerran iankaikkisesti, vihassaan ja ankarana tuomarina. Jumalan käydessä käsiksi ihmiseen tämän luonto on aivan voimaton ja pelokas juuri siksi, ettei se tiedä, rankaiseeko Jumala armosta vai vihasta. Peljäten Jumalan tekevän sen vihasta ihminen alkaa huutaa: ”Oi Jumala,

älä rankaise minua vihassasi, vaan armossasi ja ajallisesti, ole isä äläkä tuomari.” Tätä Augustinus tarkoittaa sanoessaan: ”Oi Jumala, polta, ruoski ja lyö meitä täällä, mutta säästä meitä siellä!” Samalla tavalla psalmin runoilija tässä pyytää, ei vapautusta rangaistuksesta — sillä se ei olisi hyvä merkki — vaan että Jumala rankaisisi häntä niin kuin isä lastaan.

Syntinen, tai Kristus syntisten puolesta, lausuu nämä sanat. Sen voimme päättää siitä, että hän puhuu rangaistuksesta, sillä Jumala ei rankaise hurskaudesta. Sen tähden kaikkien pyhien ja kristittyjen tulee tunnustaa olevansa syntisiä ja peljätä Jumalan tuomiota, sillä tämä psalmi koskee kaikkia eikä pidä ketään poikkeuksena. Voi kaikkia niitä, jotka eivät pelkää eivätkä tunne syntejään ja menevät itsestään varmoina kohtaamaan Jumalan pelottavaa tuomiota, jonka edessä mikään hyvä työ kuitenkaan ei riitä.

Martti Luther - Minä tunnustin syntini

N:o 7 - 8. 2021 JOULUNUMERO

Elämän valo

Hän on elämän valona niille, jotka häntä seuraavat.

Jeesuksen seuraaminen on Jeesukseen uskomista. Evankeliumilla on se voima, että se kääntää vastahakoisen sydämen uskon kuuliaisuuteen. Evankeliumi siis vaikuttaa uskon ja antaa autuuden, jonka usko lahjana ottaa vastaan. Se yksistään kykenee poistamaan epäilyksemme ja rauhoittamaan omantunnon lain syytteitä ja kuoleman kauhuja vastaan. ”*Sillä Jumala, joka käski valon loistaa pimeydestä, on se, joka loisti sydämiimme, että Jumalan kirkkauden tunteminen, sen kirkkauden, joka loistaa Kristuksen kasvoissa, levittäisi valoaan.*” 2 Kor. 4:6.

Onnellinen on todella valoa seuraava: ”Se ei pimeydessä vaella, vaan hänellä on oleva elämän valkeus” Hän näkee sanan valossa tien, joka vie taivaaseen. Hänellä on valo kiusausten, murheitten ja kuoleman yössä. Hänellä on valo, joka ei sammu myrskytuulella eikä rankkasateessa. Sen valossa voi ottaa turvallisesti askeleet, kunnes on päästy Isän kotiin. *Sinun sanasi on jalkojeni lamppu ja valo tielleni* Ps. 119:105. Jeesus on elämän valo, sillä hän tekee hengellisesti eläväksi ja antaa vihdoinkin iankaikkisen elämän. Hän muutti syntiemme talvivyön kirkkaaksi kevätpäiväksi. Omasatunnossa on rauha, sydämessä on autuuden ilo, sielussa iankaikkisen elämän varma toivo. Kuolemankin hetkellä hän on elämän valo, niin että voimme sanoa: ”*Minä käyn rauhassa levolle ja nukun*” Ps. 4:9. Hän elämän valona herättää ruumiimme kirkastettuna haudan mullasta.

Kun Jeesukseen uskomisen on valossa vaeltamista, niin me myös panemme pois pimeyden teot ja pukeudumme valkeuden varuksiin. ”Ennen te olitte pimeys, mutta nyt te olette valkeus Herrassa.” Emme enää voi elää vihassa ja koston mielessä; emme enää voi sydäntämme kiinnittää

katoavaisiin emmekä tyydyttää vanhan ihmisen pyyteitä. *"Vaeltakaamme säädyllyisesti niin kuin päivällä, ei mässäillen ja juopotellen, ei haureudessa ja irstaudessa, ei riidassa ja kateudessa"* Room. 13:13. Valkeuden lapsina meille kuuluu: *"Samoin loistakoon teidän valonne ihmisten edessä, että he näkisivät hyvät tekonne ja ylistäisivät Isänne, joka on taivaissa.* Matt. 5:16.

Me myös ahkeruimme sitä, että monet tulisivat siirretyiksi pimeydestä Jumalan Pojan ihmeelliseen valkeuteen ja pääsisivät osallisiksi siitä perinnöstä, mikä pyhillä on valkeudessa. Me levitämme Jeesus-valoa puhein, lauluin ja kirjoituksin; me levitämme sitä työllä, rukouksilla ja varoillamme. Kun me pysymme yksimielisesti evankeliumin opissa, niin "me valkeudessa vaellamme", ja "meillä on yhteys keskenämme".

Myös siunausta tuottava valistus kaikilla tieteen, taiteen, teollisuuden ja kasvatuksen aloille on heijastus Jeesus-valosta, *"sillä kaikki hyvyys, vanhurskaus ja totuus on Hengen hedelmää"*. Ef. 5:9. Ainoastaan silloin, kun ne erotetaan Jumalasta ja suunnataan hänen tuntemistaan vastaan, muuttuvat ne riivaajain viisaudeksi, ja silloin tämä sana käy toteen: *"Kehuessaan viisaita olevansa he ovat tyhmiksi tulleet"*. Sillä Kristuksessa ovat myös kaikki viisauden aarteet kätkeytynä.

Vuoden pimeimpänä aikana me vietämme valon suurta juhlaa. Oi jospa pimeydessä hapuileva ihmiskunta kääntyisi hänen puoleensa, joka julistaa: *"MINÄ OLEN maailman valkeus. Se, joka minua seuraa, ei vaella pimeydessä, vaan hänellä on oleva elämän valkeus."* Joh. 8:12

G.A. Aho - Elävän veden virtoja

Luther ja evankeliumi luku 14

Evankeliumin järkähtämättömästä tunnustamisesta ja puolustamisesta

2459. Niinpä Kristus tekee sen johtopäätöksen, että sydämiä täytyy lujittaa kestävyyteen niin suurissa pahennuksissa ja ainaisissa ahdistuksissa, sillä aluksi evankeliumi näyttää ihanalta lihallekin ja monet ottavat sen vastaan saadakseen siitä toivoa, kunniaa, rikkautta ja suosiota. He pitävät evankeliumia "voittona" (1 Tim. 6:5). Mutta kun he käsittävät, että he saavat vain vihaa, vainoa ja ahdistuksia palkaksi, he lankeavat siitä pois. Kristus haluaa siis sanoa: Monet alkavat, mutta vain harvat pysyvät lujina. He näet alkavat lihallisista syistä, eli he etsivät omaansa, eivätkä sitä, mikä on Jumalan. Niinpä, jos kaikki ei mene heidän toiveena mukaisesti, he tulevat toiseen mieleen eivätkä pysy lujina. Tähän voidaan tuoda esille vertaus siemenestä (Luuk. 8:6-7), joka putosi kovaan maahan ja tukehtui orjantappuroihin. He näet aloittavat iloiten, mutta tukehtuvat orjantappuroihin. W2 VII,92.

2460. Mitä tulee evankeliumin totuuden puolustamiseen, emme häpeä lainkaan, että ulkokullat, nuo

vastustajamme, moittivat meitä ylpeiksi, uhmakkaiksi ja uppinkaisiksi, että olemme mielestämme ainoita viisaita ja oikeassa olevia, emmekä muutenkaan kuuntele emmekä väisty ketään. Sillä tässä on mitä välttämättömintä, olla jyrkkä ja taipumaton eikä antaa kenenkään ohjata itseään. Sillä se minkä tähden toimimme vastoin ihmisten tahtoa eli miksi me halveksimme ja pidämme mitättömänä ihmisten maailmassa nauttiman arvostuksen, on niin suuri asia, että nämä synnit, jotka on tehty ihmisten arvostusta ja henkilöä vastaan, joita kuitenkin ihmiset arvostavat kaikkein eniten, tulevat Herramme Jumalan edessä kaikkein suurimmiksi hyveiksi ja hyviksi teoiksi. W VIII,1770.

2461. Meille on koittanut valo, Kristus, todellinen valkeus. Tämän valon haluamme pitää ja siinä pysyä. Tämän haluamme ottaa vastaan. Tätä haluamme avuksi huutaa ja kunnioittaa. Emmekä halua kääntyä heidän vihansa, raijonsa, häväistyksenä ja pilkkansa puoleen. W2 VI,128.

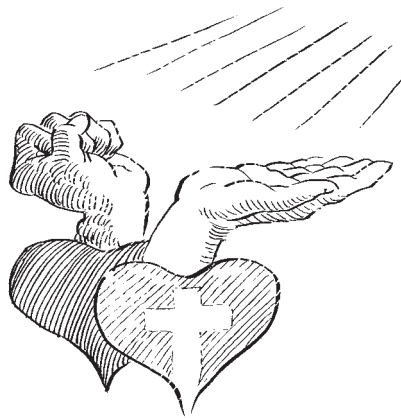
Eihän vain meistä kenelläkään ole paha, epäuskoinen sydän?

Katsokaa, veljet, ettei vain kenelläkään teistä ole paha, epäuskoinen sydän, niin että hän luopuu elävästä Jumalasta, vaan kehottaa toisianne joka päivä, niin kauan kuin sanotaan: "tänä päivänä", ettei teistä kukaan synnin peittämänä paatuisi. Sillä olemme tulleet osallisiksi Kristuksesta, kunhan vain pyyrysymme luottamuksessa, joka meillä oli alussa, vahvoina loppuun asti. Sanotaanhan: "Tänä päivänä, jos te kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydämiänne, niin kuin silloin, kun vihoititte hänet". Ketkä sitten, vaikka kuulivat, vihoittivat hänet? Eivätkö kaikki, jotka olivat Mooseksen johdolla lähteneet Egyptistä? Mutta keihin hän oli vihastunut neljäkymmentä vuotta? Eikö niihin, jotka olivat syntiä tehneet, joiden kuolleet ruumiit kaatuivat erämaahan? Keille hän vannoi, etteivät he pääse hänen lepoonsa? Eikö tottelemattomille? Havaitsemme, etteivät he epäuskon tähden voineet siihen päästä. Hepr. 3:12-19

Joskus nuoruudessani oli minulle suuri kysymys uskoon tuleminen. Se oli heränneelle omalletunnolleni hyvin tärkeä asia. Mitä uskoon tuleminen olisi ja miten siihen voisin päästä? Näihin kysymyksiin ei tuntunut olevan selvää vastausta. Silloin en tajunnut, mistä se johtui. En ymmärtänyt, että se johtui epäselvästä julistuksesta, kun evankeliumiin sotkettiin lakia eikä sanaa julistettu puhtaana. Mutta Raa-

matussa uskoa ei esitetä vaikeana asiana, vaan se asettaa kirkkaan evankeliumin silmiemme eteen ja kehottaa sen uskomaan. Raamattu sanoo: "Joka usko ja tulee kastetuksi, se pelastuu, mutta se, joka ei usko, tuomitaan kadotukseen." (Mark. 16:16) Näin Raamattu ohjaa meidät armovälineissä meille tarjolla olevan Jumalan armon varaan ja sen uskomaan. Se, joka ei usko tätä valmista armoa eli joka ei ota sitä vastaan uskolla, ei pelastu. Näin yksikertainen tämä asia on.

Tekstimme kehottaa meitä uskomaan omalle kohdallamme Jumalan armon. Se lausuu: "Tänä päivänä, jos te kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydämiänne." Jumala on asettanut meille tärkeän määräpäivän, jona meidän tulee uskoa evankeliumi. Se on se päivä, jona kuulemme evankeliumin suloisen kutsun. Se on elämämme tärkein hetki. Juuri silloin meidän tulee uskoa evankeliumi. Jumala voi toki rakkaudessaan toistaa kutsunsa, mutta emme tiedä, tekeekö hän niin. Sen vuoksi meidän on seurattava hänen kutsuansa silloin, kun sen kuulemme. Emme saa paaduttaa sydäntämme Jumalan kutsuessa. Jumala ei kutsu meitä omistamaan jotakin pahaa, vaan ainoastaan hyvää. Kannattaa uskoa evankeliumi. Jeesus Kristus on maksanut täysin syntivelkasi ja Jumala on hyväksynyt Poikansa sovitustyön herättämällä hänet kuolleista. Syntisi ovat anteeksiannetut.

Taivas on sinulle avoin. Olet autuas Jumalan lapsi uskossa Jeesukseen. Tästä saat olla varma.

Uskossa vaeltamiseen kuuluu jatkuva uskominen. Joka aika sinun on tarpeen tarttua evankeliumiin ja omistaa se itsellesi. Ei riitä, että me vain kerran sen uskomme. Raamattu kehottaa näet uskovia: *"Pankaa siis pois kaikki pahuus ja kaikki vilppi, teeskentely ja kateus sekä kaikki panettelu, ja halutkaa kuin vastasyntyneet lapset sanan värentämätöntä maitoa, jotta siitä kasvaisitte, jos 'olette maistaneet, että Herra on hyvä'. Tulkaa hänen luokseen, elävän kiven luo, jonka ihmiset tosin ovat hylänneet, mutta joka on Jumalan edessä valittu, kallis, ja rakentukaa itsek in eläv inä kivinä hengelliseksi rakennukseksi, pyhäksi papistoksi uhraamaan hengellisiä uhreja, jotka Jeesuksen Kristuksen kautta ovat Jumalalle mieluisia. Sillä Raamatussa sanotaan: 'Katso, minä lasken Siioniin valitun, kallisarvoisen kulmakiven. Se, joka häneen uskoo, ei joudu häpeään.'" (1 Piet. 2:1-6) Näin Jumalan sana ohjaa meidät jatkuvaan uskossa kilvoitteluun.*

Uskossa säilyminen edellyttää jatkuvaa yhteyttä armonvälineisiin. Raamattu kehottaa: *"Älkäämme jättäk ö omaa seurakunnan kokoon-tumistamme, niin kuin muutamien on tapana, vaan kehottakaamme toisiamme, sitä enemmän, mitä enemmän näette tuon päivän lähestyvän."* (Hepr. 10:25) Tuo päivä lähestyy, nimittäin tuomiopäivä. Jumala haluaa meidän olevan val-veilla silloin, kun Kristus tulee. Sitä varten hän on antanut sen lähesty-misestä kertovia merkkejä. Vaikka emme tiedäkään nimenomaista hetkeä, jolloin hän saapuu, voimme olla kuitenkin varmoja siitä, että se päivä lähestyy. Apostoli Johannes kirjoittaa: *"Lapsukaiset, nyt on viimeinen aika."* (1 Joh. 1:18). Tämän viimeisen ajan merkit ovat olleet näkyvissä jo apostoleista lähtien, mutta nyt niitä on tihentyvästi. On samanaikaisesti monia merkkejä. Ja eräs merkki on se, että maailma elää tiedostamatta näitä merkkejä lähestyvän lopun merkeiksi ja elää paatuneena epäuskossaan. On maailmanlaajuinen ruttoon verrattava koronavirus, on sotia, monenlaisia onnettomuuksia, luonnonkatastro-

feja, kuten rankkasateita, tulvia, kuivuutta, ennenkuulumattomia helteitä, maastopaloja ja muita paloja. Olen näistä aikaisemmin hiljan maininnut, mutta sanottakoon asia vielä taaskin, ettemme jäisi uskosta osattomiksi, vaan ymmärtäisimme uskomisen tärkeyden ja eläisimme yhteydessä armonvälineisiin. Ottakaamme siis vaari Raamatun kehotuksesta: "Älkäämme jättäkö omaa seurakunnan kokoustamme." Muista kaamme, että meidän tulee pyhittää lepopäivä, joka on kerran viikossa. Jos meillä ei olekaan vaikeissa nykyoloissamme seurakunnan tilaisuutta joka sunnuntai, meillä on hyvää kirjallisuutta, jota voimme lukea ja tutkia taajeminkin kuin kerran viikossa. Ja sitä suuremmalla syyllä meidän tulee käyttää ne tilaisuudet, jolloin meillä on yhteinen tilaisuus.

Epäusko estää perille pääsemisen. Raamattu kutsuu epäuskoisen sydäntä pahaksi. Hänen sydämensä voi olla ihmisten mielestä hyväkin, mutta Jumalan edessä asia on toisin. Epäuskoinen näet hylkää Jumalan rakkauden itseään kohtaan ja halveksii sitä. Kuinka sellainen sydän voisi siis olla hyvä? Jumalan edessä eivät päde inhimilliset mittarit. Hän mittaa omalla mitallaan. Jumalan mittari on hänen sanansa. Hän on sanonut: "Joka uskoo, se pelastuu, mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen."

Koska Jumala haluaa rakkautensa pelastaa ihmisen, hän lähestyy armokutsullaan ihmistä vielä hänen viimeisillä hetkilläänkin ja hän voi pelastaa ihmisen vielä

tämän lähtöhetkelläkin. Jumala varoittaa kuitenkin meitä jättämästä kääntymystämme omaan varaamme ja viime hetkeemme, vaan meidän tulee uskoa silloin, kun kuulemme Jumalan äänen. Profeetta Jesaja kirjoittaa: *"Etsikää Herraa silloin, kun hänet löytää voidaan; huutakaa häntä avuksi, kun hän läsnä on."* (Jes. 55:6) Jumala on läsnä silloin, kun julistetaan evankeliumia. Hän tulee luoksemme sanassaan, ja silloin voimme hänet löytää. Miten arvokkaaksi tuleekaan jokainen tilaisuus, kun hänen sanansa kaikuu korviemme kuulla. Jumala, jota emme voi nähdä, tulee luoksemme sanassaan ja ilmoittaa meille itsensä! Hän kirkastaa meille armonsa ja rakkautensa ja asettuu asumaan sydämeemme! Me ehkä kuvittelimme etsivämme häntä, mutta hän etsikin meitä. Sitä varten hän lähetti apostolinsa maailmaan ja antoi heille evankeliumin.

Kun Jumala löytää meidät ja lahjoittaa meille uskon, me alamme elää uskon elämää ja etsimme uskossa Jumalaa, etsimme häntä sieltä, missä hän on, nimittäin sanasta ja sakramenteista ja Jumalan Pyhä Henki auttaa meitä löytämään hänet. Veisaamme virressä 322:

Muistan päivää autuasta, jolloin Jeesus löysi mun, Syntein tähden tuomitun. Tilastani kauheasta Nosti minut olalleen, Otti aivan omakseen...

Hän on minun paimeneni, Minä hänen lampaansa, Hänen voittosaaliinsa. Häntä kaipaa sydämeni. Ehtoollistaan nauttien Löydän hyvän laitumen.

Markku Särelä

Jumalan puhetta

Joka ottaa tykönsä teidät, se ottaa tykönsä minut; ja joka ottaa minut tykönsä, ottaa tykönsä hänet, joka on minut lähettänyt. (Matt. 10:40)

Herra Kristus tahtoo tässä herättää meitä uskoon sen sanomatoman kunnian kautta, että me saamme olla varmat siitä, että kun kuulemme Jumalan sanaa Kristuksen palvelijoilta ja otamme sen vastaan, se on aivan samaa, kuin jos kuulisimme ja vastaanottaisimme Kristuksen, jopa, niin kuin hän sanoo; ”hänet, joka on minut lähettänyt”. Apostoli Paavalikin kehuu tätä kunniaa paikoitellen, esim. sanoessaan Galatalaiskirjeessään: ”*Te otitte minut vastaan niin kuin Jumalan enkelin, jopa niin kuin Kristuksen Jeesuksen*” (Gal. 4:14), ja edellisessä Tessalonikalaiskirjeessä: ”*Te, kun saitte meiltä kuulemanne Jumalan sanan, otitte sen vastaan, ette ihmisten sanana, vaan niin kuin se totisesti on, Jumalan sanana*” (1 Tess. 2:13).

Siksi meidän on pidettävä Jumalan sanaa ja evankeliumin saarnaa mahdollisimman suuressa kunniasa. Jos me näet kuulemme evan-

keliumia kirkossa tai luemme sitä kirjasta, se on aivan samaa, kuin jos kuulisimme Kristusta tai Jumalaa taivaasta enkelien parista. Vaikka siitä ei sen enempää hyötyäkään olisi, olisi kuitenkin jotakin suurta saada korvillansa kuulla itse Jumalan ääntä. Mikäpä olisi jalompaa kuin saada kuulla itsensä Jumalan puhuvan! Maailma halveksii kuitenkin tätä Jumalan puhetta, kuunnellen ja ihaillen mieluummin inhimillisiä. Sen tähden Jumalakin vuorostaan hylkää heidät, niin että he saavat halun kuunnella pelkkiä loruja ja valheita. Mutta sana on lahja, ja autuaat ovat ne, jotka kuulevat Jumalan sanan ja sitä noudattavat.

Niille, jotka saarnaavat Jumalan sanaa, tuottaa suurta kunniaa ja lohdutusta vakaumus siitä, että he ovat Jumalan välineitä, että heidän kielensä on Jumalan kieli ja heidän äänensä Jumalan ääni. Näin ollen he voivat näet rohkeasti halveksia Jumalan sanan ja sen saarnan herjaajia ja sanoa heille: ”Sinä et pilkkaa minua, joka opetan, vaan itseäsi; et tee pilkkaa minusta, joka olen ihminen, vaan Pyhästä Hengestä; sinä et halveksi minua, vaan

Jumalan sanaa. Mitä se minuun koskee? Varo sinä itseäsi! Jumala sanoo Samuelille: *"Sinua he eivät ole pitäneet halpana, vaan minut he ovat pitäneet halpana olemaan heidän kuninkaansa"* (1 Sam. 8:7). Samoin Pietari sanoo Ananiaalle: *"Et ole valehdellut ihmisille, vaan Jumalalle."* (Apt. 5:4). Toisaalta saarnaajat voivat mitä varmimmin vakuuttaa veljille: En minä sinulle puhu, vaan Kristus, sinun Herrasi, puhuu minun kauttani. Minun sanani ei ole minut omani, vaan Kristuksena sana. Vastanota siis minun kauttani lohdutus, joka ei ole minun, vaan sinun Jumalasi lohdutus, hänen, joka on sinut luonut, joka sinut ylläpitää ja joka on sinut lunastanut. Älä pelkää, hän itse sanoo: Joka ottaa tykönsä teidät, se ottaa tykönsä minut; joka kuulee teitä, se

kuulee minua. Kaiken kaikkiaan: On verraton asia omilletunnoille kaiken maailman taholta tulevan halveksunnan vastapainoksi, että Kristus tekee saarnaajansa itsensä vertaisiksi sanoessaan: Joka ottaa tykönsä teidät, se ottaa tykönsä minut ja minun Isäni. Jos nyt heitä halveksitaan tai kunnioitetaan, niin ei halveksita tai kunnioiteta heitä, vaan Jumalaa heissä. Jos jo maailmassa palvelija tai lähettiläs saattaa ylväästi sanoa osaksensa saaman halveksunnan kohdistuvan hänen herraansa, kuinka paljon enemmän Jumalan sanan saarnaajat voivat kerskata, että ei heitä eikä heidän sanaansa halveksita, vaan heidän Herraansa ja heidän Jumalansa sanaa.

*Martti Luther
Hengellinen virvoittaja*

Riennämme kohti taivaallista isänmaata

On kuin taivas olisi tullut maan päälle, kun ihminen saa uskon lahjan ja voi iloita syntien anteeksisaamisesta ja autuudesta. Kun Herramme Kristus kirkastettiin ja apostolit Pietari, Jaakob ja Johannes saivat olla vuorella Mooseksen ja Elian kanssa ja katsella kirkkautta hohtavaa Vapahtajaansa, he halusivat rakentaa sinne majoja. Heidän teki mieli olla kauan niin ihanassa paikassa. Mutta heidän oli palattava arkeen, kuten vastikään uskoon tulleenkin täytyy palata. Pietari todistaa kokemuksestaan sanoen: *"SSitä lujempi on meille nyt profetallinen sana, ja te teette hyvin, jos otatte siitä vaarin, niin kuin pimeässä paikassa loistavasta lampusta,"* (2 Piet. 1:19). Nyt on tartuttava kiinni Jumalan sanaan ja suunnistettava sen mukaan kohti päämäärää. Täällä ei ole paikkaa, jossa tulisimme toimeen ilman Jumalan sanaa ja johon voisimme jäädä pysyvästi. On kuljettava eteenpäin oikeaan suuntaan Sanan ohjaamina.

Kerran koko uskovien suuri, valtava joukko kaikkialta maailmasta koontuu Herran Kristuksen ympärille siinä autuaitten hääpuvussa, jonka he Kristukselta saivat. Näemme Kristuksen valtasuuruudessaan ja näemme kaikki hänen omansa juhlapuvussa. Mekin, suuret syntiset, paljon anteeksi saaneet, saamme olla siinä joukossa, ylistää Herraamme ja tunnustaa, että kaikki, mitä meillä on, on hänen lahjaansa.

Markku Särelä Ote Pyhäinpäivän saarnasta 2003

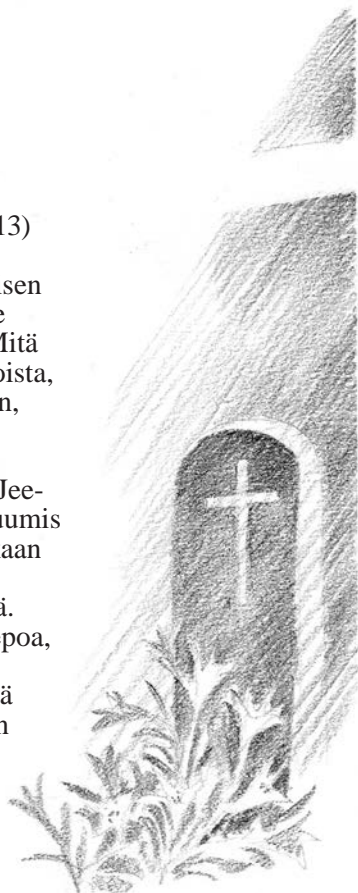
Lepo kuolemassa ja iloinen ylösnouseminen

”Lepää, ja nouse osaasi päivien lopussa.” (Dan. 12:13)

Näin Herra lausui profeetta Danielille taivaallisen lähettilään kautta. samoin Herra lausuu jokaiselle lapselleen. Hän puhuu näin kuolemastamme.— Mitä siis on Jumalan lasten kuolema? Se on lepoa, suloista, vienoa, autuasta lepoa. Luonnollisen unen suloisin, vienoin ja autuaallisin rauha on vain tämän levon perin heikko esikuva. Kuolemassa me lepäämme, ruumiimme lepää ja sielumme lepää. Sielu lepää Jeesuksen sylissä, eikä mikään tuska ylety siihen. Ruumis lepää maan mullassa Jumalan suojaamana. ei kukaan ihminen voi meitä huutaa, ei herättää eikä häiritä lepoamme. Ei kerrassaan mikään voi meitä häiritä. Oi, tässä maailmassa, tässä ajassa ei ole mitään lepoa, mutta Jumalan lasten kuolemassa on lepo. Silloin emme tiedä mitään tästä maailmasta emmekä tästä ajasta. Suloisessa unessa emme liioin tiedä mitään maailmasta emmekä ajasta, vaan me unhotamme maailman, ja hetket kuluvat kuin silmänräpäykset. Mutta luonnollinen unikin on vain kalpea varjo verrattuna kokonaan maailmasta irtitemmattuun, ajattomaan kuoleman lepoon, joka on kuin yksi ainoa autuas silmänräpäys. Ja sitten me nousemme ylös. Me nousemme ylös päivien lopussa. Vapahtaja herättää meidät. mutta me emme nouse uuteen levottomuuteen, vaan omaan osaamme. Mikä on meidän osamme? Se on iäinen elämä. Oi, miten terveinä, iloisisina ja autuaina me nousemmekaan osaamme. iäiseen elämään! Me nousemme pelkkään elämään, elämän täyteläisyyteen, pelkkään, iäti uuteen, täyteläiseen elämään, joka toisaalta on kuitenkin pelkkää hymyilevää lepoa.

Rukoilkaamme. Rakas taivaallinen Isä. Oi, miten lihani kammoakaan kuolemaa, vaikka henkeni hartaasti ikävöi tuota suloista lepoa, jonka sinä olet antava minulle kuolemassa Jeesuksen tähden! Rakas taivaallinen Isäni, pidä minua, lastasi, uskossa, kunnes saan levätä sinussa ja suo minun sitten terveenä ja iloisenä herätä osaani, jonka sinä olet armosta suonut minulle. Aamen.

C Manthy-Zorn, Täksi päiväksi

Ensimmäinen ja tärkein

”Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan.” (Matt. 6:33)

Kuinka nurinkurisia ja turmeluneita me olemmekaan! Jeesus sanoo: ”Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa”, ja me etsimme ensin näitä maallisia! Jumalan valtakunta on vanhurskaus, ilo ja rauha Pyhässä Hengessä, mutta me pönkitämme luuloteltua omaa vanhurskauttamme, tavoittelemme tyydytystä ja lepoa näissä maallisissa, iloa siinä, mikä on vain hetkellistä.

Todellinen, Jumalalle kelpaava vanhurskaus on vain Kristuksen täydellisimmässä ansiossa. Hänen kauttaan meillä on rauha Jumalan kanssa. Hän antaa ilon, jota meiltä ei oteta pois. Tämä ihmeellinen Pyhän Hengen valtakunta on Jeesuksessa. Mutta Jeesus, ja siis Jumalan valtakunta löydetään vain siellä, missä on evankeliumi ja pyhät sakramentit. On siis ensitärkeätä, että me kuulemme, luemme ja tutkimme Jumalan sanaa. Emme saa siis joutavien verukkeiden, emme edes todellisten esteidenkään tähden jäädä pois jumalanpalveluksesta, jossa Kristuksen evankeliumia saarnataan. Meillä ei ole varaa elää yhtäkään päivää viljelemättä Jumalan sanaa, Ja kuin-

ka voisimme jäädä pois siltä uuden liiton aterialta, jossa Jeesus antaa ruumiinsa ja verensä syntiemme anteeksiantamiseksi! Ja eikö meille ole tärkeätä muistaa sitä liiton sakramenttia, jossa kolmiyhteinen Jumala synnytti meidät lapsikseen?

Kun armonvälineiden oikea käyttäminen tulee välttämättömäksi, siitä seuraa, että myös Herran työ tulee meille ensiarvoiseksi. Me tahdomme käyttää aikaamme, kykyjämme, varojamme ja voimiamme Jumalan valtakunnan edistämiseksi. Me teemme työtä evankeliumin levittämiseksi, jotta monet sen kautta siirrettäisiin pimeydestä valkeuteen ja saatanan vallasta Jumalan valtakuntaan omistamaan vanhurskautta, rauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä.

*”Tee suureksi myöskin meille,
sun rakkautesi,
niin että itsellemme
me emme eläisi.
Sun pyhää uhrimieltäs
suo, Herra, meillekin,
jo kansas alttihiiksi
tee uhrauksihin.” Amen.*

Voimattomalle voimaa

"Tutki minua, Jumala"

"Tutki minua, Jumala, ja tunne sydämeni, koettele minua ja tunne ajatukseni. Ja katso: jos minun tieni on vaivaan vievä, niin johdata minut iankaikkiselle tielle." Ps. 139:23–24.

Ihminen voi samanaikaisesti kulkea vain yhtä tietä. Niin on myös hengellisessä mielessä. Kun tavallisia teitä voi olla lukemattomia, hengellisessä mielessä ihmisen tie, mikä se sitten onkin, voi päättyä vain joko taivaaseen tai helvettiin. Jeesus sanoo: *"Menkää ahtaasta portista sisälle. Sillä se portti on avara ja tie leveä, joka vie kadotukseen, ja monta on, jotka siitä sisälle menevät; mutta se portti on ahdas ja tie kaita, joka vie elämään, ja harvat ovat ne, jotka sen löytävät."* (Matt. 7:13–14.)

Tekstissämme myös Daavid tuntee vain kaksi mahdollisuutta. On vain joko vaivaan vievä tie tai iankaikkinen tie.

Daavid pyytää Jumalaa tutkimaan, millä tiellä hän on. Niin mekin haluamme tänään jättää itsemme Jumalan tutkittaviksi Daavidin rukouksen myötä: *"Tutki minua, Jumala, ja tunne minun sydämeni, koettele minua ja tunne minun ajatukseni. Ja katso: jos minun tieni on vaivaan vievä, niin johdata minut iankaikkiselle tielle."*

Olemme Jumalan sanasta oppineet, että usko pelastaa ja epäusko kadottaa. Mistä sitten tiedämme, olemmeko uskon vai epäuskon tiellä?

Ensimmäinen Jumalan sanasta löytyvä koetinkivi on se, suuntautuuko uskomme Kristukseen vai luotammeko tekoihin. Jos luottamuksemme kohdistuu johonkin muuhun kuin siihen Vapahtajaan, jonka Pyhä Raamattu meille ilmoittaa, olemme matkalla kadotukseen. Sanoohan Sana: *"Hän (Kristus) on 'se kivi, jonka te, rakentajat, hylkäsitte, mutta joka on tullut kulmakiveksi.' Eikä ole pelastusta yhdessäkään toisessa; sillä taivaan alla ei ole muuta nimeä ihmisille annettu, jossa meidän pitää pelastua."* (Apt. 4:11–12.) Se, jonka luottamus on Kristuksessa, on turvassa, sillä Jumala hyväksyi Poikansa uhrin herättämällä hänet kuolleista ja Jumala lupaa iankaikkisen elämän jokaiselle, joka häneen uskoo.

Raja uskon ja epäuskon välillä on Jumalan edessä aivan kirkas. Ei ole mitään välimuotoa näiden kahden välillä. Ihmiselle se ei kuitenkaan ole aina niin selvä. Kiusaaja haluaa näet sekoittaa ihmisen ajatusmaailman niin, että ihminen luulisi olevansa uskossa ja oikealla tiellä, vaikka ei ole. Siitä on Raa-

matussakin esimerkkejä. Erityisesti fariseukset olivat joutuneet harhaan. He olivat hyvin uskonnollista väkeä, odottivat Messiaista, tekivät näyttäviä tekoja ja elivät uskoaan tunnustaen sitä salaamatta tai häpeämättä. Vieläpä he kiivailivat oikean opin puolesta. Jeesus joutui kuitenkin varoittamaan: *"Sen tähden, kaikki, mitä he sanovat teille, se tehkää ja pitäkää; mutta heidän tekojensa mukaan älkää tehkö, sillä he sanovat, mutta eivät tee"* (Matt. 23:3). Ja: *"Varokaa ja kavahtakaa fariseusten ja saddukeusten hapatusta"* (Matt. 16:6).

Fariseusten usko ei kohdistunut maailman Vapahtajaan, joka kärsii koko ihmiskunnan syntien tähden, vaan he odottivat toisenlaista Messiaista ja maallista kunnian val-

takuntaa. Heillä oli väärä Messias-toivo. Tänäkin päivänä on lahkoja, jotka ovat innokkaita levittämään oppiaan, mutta joiden mestarina ei ole Raamatun Jeesus.

On tarpeen säilyttää ja omistaa sellainen usko, joka kohdistuu Raamatun ilmoittamaan Jeesukseen. Hän on tehnyt pelastustamme varten edestämme kaiken, mitä autuuteen tarvitsemme.

Ihminen voi harhautua seuraamaan väärää messiaista. Hän voi hairautua myös siten, että luulee omistavansa armon, vaikka on karkottanut sydämeästään Pyhän Hengen. On nimittäin niin, että Pyhä Henki ei asu sellaisen ihmisen sydämessä, joka elää karkeassa synnissä. Tällaisia karkeitä syntejä on vanhastaan sanottu kuoleman-

synneiksi. Nimitys viittaa ihmisen hengelliseen kuoleman tilaan.

Luterilaiset tunnustuskirjat mainitsevat tällaiseksi kuolemansynniksi muun muassa kylläntymisen Jumalan sanaan. Tämä kohta Lutherin Isossa katekismuksessa kuuluu seuraavasti: "Samalla tavalla on nuhdeltava myös sellaisia velttohenkiä, jotka saarnan tai pari kuuluaan kyllästyvät ja tympääntyvät, koska muka osaavat jo itse kaiken eivätkä enää opettajaa tarvitse. Juuri tämä synty on tähän mennessä luettu kuolemansyntien joukkoon nimellä akedia eli laiskuus ja kyllästyminen. Se on vihattava, myrkyllinen vitsaus, jolla Perkele lumoo ja pettää monien sydämen karatakseen yllättäen kimppeumme ja riistääkseen meiltä salaa Jumalan sanan." (Iso katekismus, 3. käsky, 99. TK 1990, s. 345.)

Tämä synty väijyy jokaista Jumalan lasta ja on suuri vaara. Jos ajattelemme seurakuntiemme uskollisia, nyt jo poisnukkuneita jäseniämme, niin voimme havaita, ettei heillä ollut tympääntyneisyyttä. He kestivät, koska sana kannatteli heitä.

Tunnustuskirjat lausuvatkin: "Eivät ne toki elä kuolemansynneissä, jotka Jumalan edessä luetaan vanhurskaiksi." (Puolustus, 48. TK 1948, s. 72.)

Franz Pieper sanoo: "Jokaisesta synnistä, jossa pysytään vastoin omantunnon varoitusta, voi tulla kuolemansynti." (Kristillinen dogmatiikka, 1995, s. 219.)

Raamatussa on luetteloita synneistä, joiden harjoittajat eivät peri

Jumalan valtakuntaa. Galatalaiskirjeessä sanotaan: "*Mutta lihan teot ovat ilmeiset, ja niitä ovat: aviorikos, haureus, saastaisuus, irsitaus, epäjumalanpalvelus, noituus, vihamielisyys, riita, kateuden teot, vihat, juonet, eriseurat, lahkot, kateus, juomingit, ylensyömiset ja muut sellaiset, joista teille edeltäpäin sanon, niin kuin jo ennenkin olen sanonut, että ne, jotka sellaista harjoittavat, eivät peri Jumalan valtakuntaa.*" (Gal. 5:19–21).

Jos rakastamme kaikkea sitä, mikä on oikeata ja hyvää ja Jumalan sanan mukaista, se on merkki uskosta ja Pyhän Hengen asumisesta meissä, vaikka lihamme heikkouden tähden meissä onkin suurta puutteellisuutta. Tämä puutteellisuus näkyy toisaalta siinä, että teemme hyvää niin vähän, ja toisaalta siinä, että löydämme itsestämme synnillisiä haluja ja hairahdumme yhteen ja toiseen sellaiseen, minkä itekin tuomitsemme synniksi. Vajavaisuuttamme meidän on kärsittävä ja sitä tunteissamme pantava sielumme turva Jumalan armoon Kristuksessa.

Saamme levätä Kristuksen haavojen suojassa, muistaen, että "hänen haavainsa kautta me olemme paratut". Kristuksen haavat ovat ikuisesti taivaassa todisteina maksetuista lunnaista. Ne kertovat siitä, että olemme hyvän Paimenen lunastettua Seurakuntaa, hänen ostolaumaansa. Kristuksen turvissa on hyvä olla.

Markku Särelä
14.10.2000

Jumalan armo on ilmestynyt

Miten sattuvasti apostoli Paavali kuvaakaan meille joulun tosi merkityksen sanoessansa, että "Jumalan armo on ilmestynyt". Jeesuksen maailmaan tuleminen oli näet juuri armon ilmestymistä näkyvällä, kouriintuntuvalla tavalla. Armo on ansaitsematonta hyvyyttä ja rakkautta — se Jumalan sydämessä oleva ominaisuus, joka sai aikaan sen, että Hän uhraisi oman rakkaan Poikansa meidän

tottelemattomien, uppiniskaisten, vihamielisten, turmeltuneiden ihmisten edestä, niin ettei meidän tarvitse iankaikkisesti kärsiä syntiemme rangaistusta. Armo ilmestyi pelastukseksi. Pelastus todella hankittiin syntisille, kun Jeesus, Jumalan Poika, syntisten sijaisena täytti lain vaatimukset heidän puolestaan, kärsi heidän rangaistuksensa ja kuoli ja nousi ylös kuolleista. "Jumala oli

Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa, eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan", sanoo apostoli Paavali. (2 Kor. 5:19).

Kun vietät joulua, ystävä, ajattele juuri tätä lohduttavaa totuutta, että joulu on armon juhla. Jumala lupasi lähettää Vapahtajan maailmaan huolimatta siitä, että ihmisestä oli syntyinlankeemuksen kautta tullut Hänen vihollisensa. Hän piti lupauksensa. *"Sillä jos tulimme sovitetuiksi Jumalan kanssa hänen Poikansa kuoleman kautta, kun vielä olimme vihan alaisia, paljon ennemmin pelastumme hänen elämänsä kautta nyt, kun olemme sovitetut, emmekä ainoastaan sovitetut, vaan vieläpä Jumala on kerkauksemme Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, jonka kautta nyt olemme sovituksen saaneet.* (Room. 5:10). Armo ilmestyi pelastukseksi kaikille ihmisille. Sinäkin olet ihminen. Jeesus tuli, eli, kärsi ja kuoli sinunkin tähtesi.

Olemme syntisiä ihmisiä. Ajattellessamme menneitä vuotta, huomaamme elämässämme maailmallisuutta, epäuskoa, kylmyyttä, rakkaudettomuutta. Huomaamme miten heikosti todistimme Vapahtajastamme, miten vähän aikaa riitti lähimmäisen palvelemiseen ja Sanan tutkimiseen. Saimme elää armonajassa ja nauttia joka päivä Jumalan hyvyttä, mutta tuhlasimme tätä kallista aikaa ja kiittämistemme

jäi vähäiseksi. — Jos huomaat nämä asiat, ystävä, ja suret sitä, että näin huonosti onnistut yrityksessäsi elää Hänelle, joka edestäsi kärsi ja kuoli, älä kuitenkaan vaivu epätoivoon. Jumalan armo on ilmestynyt sinulle pelastukseksi. Jeesus, täydellinen Jumalan Poika sinun sijaisnasi täytti kaikki käskyt puolestasi ja täydellisesti kärsi sen rangaistuksen, joka sinun olisi pitänyt kärsiä. *"Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi."* (2 Kor. 5:21) Me emme voi kestää Jumalan edessä sellaisina kuin olemme luonnostamme; emme myöskään sellaisina kuin olemme sen jälkeen, kun olemme yrittäneet itseämme parantaa hyvillä aikomuksillamme ja töillämme. Mutta kun Jeesuksessa oleminen on sitä, että me katuvaissina syntisinä uskossa turvaamme Hänen ansioonsa, luotamme evankeliumin lupauksen: *"(Jeesuksessa) meillä on lunastus Hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen, hänen armonsa rikkauden mukaan."* (Ef. 1:7). Uskomme voi olla heikkoa, mutta kuitenkin se tuo meille Jeesuksen täydellisen vanhurskauden. Kun tämä vanhurskaus on omanamme, ei mikään voi erottaa meitä Jumalasta — ei synti, ei sielunvihollinen, ei kuolemakaan.

*Rupert Efraimson
Herrani elää*

Pyhässä kirjassa kerrotaan

*Sylissä äitinsä Marian
Piltti hentoinen silmät avaa,
tallin hämyssä elämään havaa
lailla pienoisen karitsan.*

*Tulevat kedolta paimenet
ne, jotka enkelten laulun kuuli
uskoen, että tää Valtias suuri
vapahtava on ihmiset.*

*Kaukana, äärillä itäisen maan
näkevät viisaat tähden uuden,
se julistaa halki rajattomuuden:
Kuningas syntynyt Juudeaan.*

*Pyhässä Kirjassa kerrotaan:
Hän syntyi kuoleman voittajaksi,
tuli Jeesus syntisten auttajaksi
jouluna pimeään maailmaan.*

Virpi Apponen

SEIMEN ÄÄRELLE

Jeesuksen synnyinjuhla pysäyttää meitä seimen äärelle. Sieltä armon aurinko paistaa ja kutsuu luoksensa. Unohtakaamme arjen huolet ja katsokaamme Beetlehemiin:

Näemme kuningasten Kuningaan. "Hän on oleva suuri ja hänet pitää kutsuttaman Korkeimman Pojaksi... Ja hän on oleva Jaakobin huoneen kuningas iankaikkisesti ja hänen valtakunnallansa ei pidä loppua oleman." Hän, pieni lapsi, on iankaikkinen kuningas, jota kukaan ei voi syöstä valtaistuimelta. Hänen valtakuntansa on iloa ja rauhaa Pyhässä Hengessä.

Näemme siis suurimman ihmeistä. Iankaikkinen Jumalan Poika on tullut ihmistaimeksi, alentanut itsensä ja salannut voimansa.

Mutta sanotko: 'Voinko minä tulla häntä katsomaan, alhainen ylhäistä, syntinen pyhää, pimeyden ihminen totista valkeutta, kuoleman vanki iankaikkista elämää? Eikö hän kiroa minua pois kasvujensa edestä?' Voit tulla, sillä hän ei ole tullut sinua tuomitsemaan, vaan sitä varten, että sinä hänen kauttansa pelastuisit. Hän on sinun Vapahtajasi. "Kun aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa, vaimosta syntyneen, lain alaiseksi synty-

neen, lunastamaan lain alaiset, että me pääsisimme lapsen asemaan." Me olimme kyllä rikkoneet Jumalan lain, mutta Jeesus täytti sen meidän edestämme ja kärsi sen määräämän rangaistuksen. Jo seimessä Jeesuksen yllä oli ristin varjo, että se kätkisi sinun syntisi ja että sen lomitse loistaisi kirikkaana Isän rakkaus Vapahtajan kasvoista.

Käy siis vain rohkeasti hänen luoksensa. Hän valaisee armollansa sinunkin pimeän sydämesi, jotta sinä uskoisit häneen etkä lainkaan pelkäisi tai epäilisi, vaan olisit aivan varma syntiesi anteeksisaamisesta Jeesuksen tähden. "Sillä ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan tuomitsemaan maailmaa, vaan sitä varten, että maailma hänen kauttansa pelastuisi."

Seimen lapsen elämä oli alusta alkaen taistelua kiusaajaa vastaan, ja taistelu päättyi voittoon. Seimen lapsen seurassa sinäkin voitat. Nyt käy meillä taistelun ryske. Vielä synty meissä asuu ja kiusaukset ahdistavat, mutta lunastus on jo valmis. Käy seimen ääreen katsomaan Lunastajaasi ja seuraamaan hänen voitollista lippuansa! Silloin sinulla on oikea joulu.

Markku Särelä -Pääkaupunki-lehti

Herra itse on lampaattensa paimen

”Sillä näin sanoo Herra, HERRA: Katso, minä itse etsin lampaani ja pidän niistä huolen. Niin kuin paimen pitää huolen laumastaan, kun hän on lampaattensa keskellä ja ne ovat hajallaan, niin minä pidän huolen lampaistani ja pelastan ne joka paikasta, minne ne ovat hajaantuneet pilvisenä ja pimeänä päivänä. Minä vien ne pois kansakuntien joukosta ja kokoan ne kaikista maista, tuon ne maahansa ja kaitsen niitä Israelin vuorilla, purojen varsilla ja kaikissa maan asuttavissa paikoissa. Hyvillä laitumilla minä niitä kaitsen, ja Israelin korkeilla vuorilla niillä on oleva laitumensa. Siellä ne saavat levätä hyvällä laitumella, ja lihava ruokamaa niillä on oleva Israelin vuorilla. Minä itse kaitsen lampaani ja vien itse ne lepäämään, sanoo Herra, HERRA. Etsin kadonneet, eksyneet tuon takaisin, haavoittuneet sidon, heikkoja vahvistan, mutta lihavat ja väkevät minä hävitän. Minä kaitsen niitä niin, kuin oikein on”. (Hes. 34:11–16).

Tekstimme on tarkoitettu meille suureksi lohdutukseksi. Herra itse etsii lampaansa ja pelastaa ne. Raamatun vertauskuvan mukaan kristityt eli uskovat ovat Vapahtajan

lampaista ja Jeesus on heidän hyvä paimenensa. Lamma ei siis etsi paimentaan, vaan paimen etsii lampaansa. Tämä totuus asettaa meidät kääntymyksessämme kokonaan Jumalan armon varaan ja Vapahtajan toimintaan. Asia ei ole niin kuin eräät tahot antavat ymmärtää, että ihminen itse etsisi tietä Jumalan luo ja sen löytäisi. Ihminen tosin kuvittelee etsivänsä ja luulee ehkä myös löytävänsä. Mutta pyhän Raamatun mukaan ihminen on synteihinsä kuollut. Hän on hengellisesti toimintakyvytön. Ihmisellä ei ole kykyä etsiä Jumalaa niin, että siitä koituisi hyvä myönteinen tulos, sillä se, mitä luonnollinen, epäuskoinen ihminen etsii, ei ole tosi Jumala. Häneltä puuttuu koko se ymmärrys, mikä ja millainen Jumala on, niin että hän voisi hänet löytää. Jumalan täytyy näet ohjata evankeliumi hänen tielleen, jotta hän evankeliumista löytäisi oikean Jumalan. Epäuskoisen ihmisen etsiminen on hapuilua (Apt. 17:27), sellaista etsimistä, joka ei hae jotakin tietoisena etsimisen kohteesta, vaan sattumanvaraisesti, jos ehkä hänet löytäisi. Onhan Jumala yleisessä ilmoituksessa ilmoittanut, että hän on olemassa, mutta sitä,

mistä hänet voidaan löytää, hän ei ole sanonut evankeliumin ulkopuolella. Jotta siis löytäisimme Jumalan ja voisimme luottaa häneen rakkaana ISÄNÄ, tarvitsemme evankeliumin.

Raamattu sanoo Herran etsimisestä: *"Etsikää HERRAA silloin, kun hänet löytää voidaan. Huutakaa häntä avuksi, kun hän on läsnä."* (Jes. 55:6) Hän on läsnä evankeliumin sanassa ja oikein toimitetuissa sakramenteissa. Jotta voisimme etsiä Herraa, meillä tulee olla puhdas, oikea evankeliumin julistus ja oikeat sakramentit, kaste ja ehtoollinen. Tähän tarvitsemme kirjoitetun Jumalan sanan lisäksi oikeinopettavan seurakunnan, joka ikään kuin lampunjalkana tarjoaa nämä meille. Mikäli nämä seurakunnan oikeat tuntomerkit eivät ole puhtaat, mutta eivät myöskään yksinomaan aivan väärät, Herran löytäminen on satunnaista ja vaarojen haittaamaa. Sellaisissa oloissa Herra ei ole ainoa, joka etsii sieluja, vaan siellä on kiusaajallakin saarnatuolinsa, joka etsii sieluja saadakseen ne valtansa alle.

Kun Herra itse kaitsee, toteutuu hänen sanansa: "Etsin kadonneet, eksyneet tuon takaisin, haavoittuneet sidon, heikkoja vahvistan, mutta lihavat ja väkevät minä hävitän. Minä kaitseen niitä niin, kuin oikein on." Oikein opettavan Jumalan seurakunnan tulee kiinnittää tarkka huomionsa näihin sanoihin.

Seurakunnan tulee siis etsiä kadonneita, niitä, jotka eivät ole laumassa ja joista ei välttämättä edes tiedetä, missä ne ovat. Evankeliumin suloisen, etsivän sanan tulee olla esillä julistuksessa ja toiminnassa sekä myös yksityisessä jäsenten antamassa todistuksessa. Jumala voi johdattaa sieluja evankeliumin tuntemiseen ohi meidän käsityskykymme ja arvioidemme.

Jumala etsii eksyneitä. Tässä etsinnässä hän käyttää meitäkin apunaan. Seurakunnan toiminnassa näemme tilanteita, joissa joku seurakuntaan lapsena kasteessa mukaan otettu tai myöhemmin liittynyt jää pois toiminnasta. Heidän sielutilansa tulee olla sydämelämme. Sen tulee olla esirukouksissamme ja myös selvän suoranaisen

toimintamme kohteena. Tämän tulee tapahtua ymmärtävällä ja auttavalla tavalla.

Keitä sitten olisivat haavoittuneet, joita Jeesus etsii. Heidä ovat ne, jotka ovat langenneet johonkin syntiin ja joiden haavoista tämän kuvan mukaan vuotaa veri ja heikentää heidän uskoaan. Heidän haavojaan ei tule repiä auki, vaan sitoa varovaisesti ja lääkittää parantavalla salvalla. Tähän tarvitsemme erityistä viisautta Jumalalta. Haavaa sidottaessa ja lääkittäessä siihen voi toki sattua, mutta emme saa jättää työtä kesken. Haavoituneella tulisi olla ymmärrys siitä, että haavan sitominen tapahtuu hänelle parhaaksi.

Edelleen Vapahtaja haluaa vahvistaa heikkoja. Näitä voi olla monenlaisia. On niitä, joiden tieto on heikkoa. He eivät ole kaikista uskonkysymyksistä selvillä, ja siksi heillä voi olla vääriä käsityksiä. Myös heidän uskonsa voi olla heikko. He eivät vain jaksu luottaa Jumalan armolupauksiin vahvalla uskolla, vaan horjuvat. Heille tulee antaa varma, luja Jumalan sana uskon perustaksi. Sillä heidät tulee ohjata oikeaan uskoon ja vahvistaa heitä pysymään sen varassa.

Kun näin toimimme, olemme Vapahtajamme työntekijöitä hänen valtakunnassaan. Emme etsi itsellemme nimeä emmekä kunniaa, vaan Jeesuksen paimentahdon toteutumista. Sielujen paras olkoon seurakunnan toiminnan tarkoitus.

Valitettavasti seurakunnassa voi olla myös niitä, joista Jeesus sanoo: "Mutta lihavat ja väkevät minä hävitän." Nämä tosin näyt-

tävät parhailta jäseniltä, mutta he eivät ole nälkäisiä, vaan kylläisiä. Heidän ei tarvitse kasvaa uskossa eikä opissa ja tiedossa, vaan he ovat itseensä tyytyväisiä. He eivät tarvitse seurakuntaa sielunsa hoitamiseen, ja kuitenkin he ovat valmiita muita opettamaan. On totta, että monen voi olla vaikeata tuntea heitä heidän oikeassa karvassaan, ja siksi he voivat hämätä monia lihavuudellaan.

Jeesusta ei kuitenkaan voi hämätä ulkonaisella kiillolla ja lihavuudella. Hän näkee suoraan sydämeen. Hänelle ei tarvitse kertoa, millainen sydän kullakin on. Hän sanoo tekstissämme: "Minä kaitsen niitä niin, kuin oikein on." Miksi hän sanoo tämän? Sen vuoksi, että me usein ihmettelemme, miksi seurakuntamme ei kelpaa ja miksi eräät eivät halua alistua sen raamatulliseen toimintaan, vaan asennoituvat siihen torjuvasti. Toiset jättävät lauman, toiset tahtovat lauman opiltaan mieleisekseen. Tätä kaikkea olemme kokeneet vuosikymmenten saatossa. Seurakunta on, kuten sanotaan, taisteleva seurakunta.

Tekstissämme Jeesus lupaa kaita seurakuntaansa "kaikissa maan asuttavissa paikoissa". Uuden liiton seurakunta on yleismaailmallinen. Sitä ei ole sidottu mihinkään ulkonaiseen kansaan eikä maahan. Se on sidoksissa ainoastaan evankeliumiin, josta se myös tunnetaan. Olemmehan mekin sidottuja Raamatun evankeliumiin? Siihen luterilainen uskonpuhdistus pitäytyi eheästi. Olkoon se meidänkin lippunamme. Aamen.

Markku Särelä

Jälleen löytynyt

Hän oli kadonnut ja on jälleen löytynyt. Luuk. 15:24

Lapsi eksyi metsään ja nukahti lopulta pensaas juurelle. Isä löysi hänet ja nosti syliinsä. Lapsi sanoi: ”Isä, viimeinkin olen sinut löytänyt.”

Jumalasta voidaan ajatella samoin. Me olemme niitä eksyneitä. Me emme etsi Jumalaa. Hän se etsii meitä. Me emme löydä häntä, mutta hän löytää meidät. ”Te ette valinneet minua, vaan minä valitsin teidät.” Jeesus puhuu kadonneesta lampaasta, rahasta ja tuhlaajapojusta.

Aina siitä asti, kun Jumala etsi Aadamia ja Eevaa paratiisissa, hän jatkuvasti etsii meitä. Isän sydän oli etsinyt tuhlaajapoikaa kaiken aikaa. Vihdon tämä nälissään sanoi: ”Minä nouse ja menen isäni tykö.”

Isän hyvyys vetää parannukseen. Jumala on armollinen. Hänellä on annettavana ruokaa, joka ravitsee sielun, vaatteet, ettei alastomuutemme häpeä näkyisi, ilo, jota ei saanut tuntea maailman teillä. Taivaan enkelitkin iloitsevat, kun kadonnut on löytynyt.

Jeesus puhuu myös ”sen maan kansalaisista”, jotka eivät koskaan palaa Isän yhteyteen, vaan rakastavat sikoja enemmän kuin Jeesusta.

Älä siis viivyttelä, kun Isä kutsuu ja odottaa. Anna Isälle tämä ilo: ”Minun poikani on jälleen löytynyt.”

Rakas Isä, sinä olet uskollinen, vaikka me olimme uskottomia. Auta meitä, ettemme enää harailisi pois sinut luotasi. Aamen

Voimattomalle voimaa

Usko näkee Jumalan kirkkauden

Uskoessamme, että Jeesus on ylösnousemus ja elämä, me näemme Jumalan kirkkauden. Sillä *»Jumala, joka on laupeudesta rikas, suuren rakkautensa tähden, jolla hän on meitä rakastanut, on tehnyt meidät, jotka olimme kuolleet rikoksiimme, eläviksi Kristuksen kanssa»* (Ef. 2:4,5). Jeesus annettiin alttiiksi ristin katkeraan kuolemaan meidän syntiemme tähden ja herätettiin jälleen ylös meidän vanhurskauttamisemme tähden. Tällä sovituksen ja anteeksiantamuksen vanhurskauttavalla sanalla hän on tehnyt meidät eläviksi.

Me sanomme nyt apostolin kanssa: *»Ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa.»* Meillä on Jumalan rauha ja avoin taivas. Ristin alla vanha ihminen kuoletetaan ja armon alla uusi ihminen nousee ylös päivittäin. Näin me nyt jo täällä vaivojen maailmassa olemme ylösnousemuksen lapsia ja katselemme Jumalan kirkkautta, vaikka heikosti kuin kuvastimessa.

Ja me katselemme hänen kirkkauttansa myös kuolemassa, sillä Jeesus vakuuttaa: *»Joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut. Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole.»* Kuinka ihmeelliset sanat! Luonto näkee kuolemassa vain vihollisen, joka särkee suunnitelmat, katkoo siteet, erottaa

rakkaistamme ja raastaa ruumiimme maan multa. Mutta uskovalle se on pääsy ahtaasta avaraan elämään Jumalan kirkkaudessa. Se on pääsy Herran tykö, näkemään ja nauttimaan, mitä täällä uskossa toivottiin. Se on muutto varjojen maasta ikuisen valoon, turmion keskeltä täydellisiksi tulleiden henkien seuraan. Se on eheää elämää ilman syntiä, surua, sairautta ja kuolemaa. Se on taivaallista elämää, jonka rikkautta, kauneutta ja suloisuutta kuoleva ei voi kuvitella.

Mutta ei ruumiimme jää tästä taivaallisesta elämästä osattomaksi. Kun se on synnin turmelema ruumis, sen tosin täytyy kuolla. Mutta olkoon se hävinnyt miten tahansa ja muuttunut alkuaineiksi, kerran Jeesus huutaa, niin kuin hän huusi Lasaruksen haudalla: *»Tule ulos!»* Ja silloin, ajanrahdussa, se nousee jälleen, ei enää kuoleman käärinliinoissa, vaan Jeesuksen kirkastetun ruumiin kaltaisena. *»Niin kuin olemme kantaneet itsessämme tomun kuvaa, tulemme myös kantamaan itsessämme taivaallisen kuvaa.... Mutta kun tämä katoavainen pukeutuu katoamattomuuteen ja tämä kuolevainen pukeutuu kuolemattomuuteen, silloin toteutuu se sana, joka on kirjoitettu: "Kuolema on nielty voitossa." "Kuolema, missä on sinun piikkisi? Helvetti, missä on sinun voitosi?"»* (1 Kor. 15:49,54,55).

Silloin ei enää silmä tarvitse apukeinoja nähdäkseen, eikä korva kuullakseen. Silloin ei enää tarvita kulkuneuvoja, ja merta ei ole enää oleva. »Silloin rampa hyppii niin kuin peura ja mykän kieli riemuun ratkeaa.» Ymmärryksemme avataan käsittämään, mikä täällä oli peitettyä. »Sinä päivänä», sanoo Jeesus, »te ette minulta mitään kysy.» Silloin kaikki on paljastettua ja me tunnemme täydellisesti, niin kuin meidätkin täydellisesti tunnetaan. Tämä ruumis nousee näin kirkastettuna ja kuolemattomana. Nämä silmät häntä katselevat. Nämä korvat kuulevat hänen äänensä ja nämä polvet notkistuvat hänen eteensä.

*»Ah, kun mä kerran saan
herätä kuvanansa,
ja kirkastetuin silmin
nähdä Jumalan,
ei sitten milloinkaan
oo sielu janoissansa,
kun häissä valmis
morsian on Karitsan.
Saan kruunun siellä
ja puvun vielä
tuon pyhään vaatteen,
Kristuksen vanhurskauden.
Mun syntisytyeni,
syyn kyneleihini
saan siellä vaihtaa kunniaan
ja pyhyyteen
ja kyneleeni
kiitosvirteen iäiseen.»*

Autuas on siis se, joka uskoo, että Jeesus on ylösnousemus ja elämä. Hän saa nähdä Jumalan kirkkauden. Hän näkee nyt jo, että Jeesus on ottanut pois kuoleman ja on tuonut valkeuteen elämän ja

kuolemattomuuden evankeliumin kautta. Ja hän saa nähdä Jumalan kirkkauden tuona ihmeellisenä päivänä jolloin kaikki, jotka haudoissa ovat, kuulevat Jumalan Pojan äänen ja tulevat esiin. Älkäämme siis enää murehtiko uskossa eronneita rakkaitamme. Älkäämme enää valittako sairauden ristiä ja vanhuuden raihnaisuutta. Ja älkäämme oudoksuko niitä koettelemuksia, jotka kohdallemme tulevat. Olemmehan me herätetyt Jeesuksen kanssa ja saamme hänen kanssaan myös hallita. Hän on päästänyt meidät synneistämme verellään ja on antanut meidän maistaa tulevaisen maailman elämää ja voimaa.

»Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä. Hän on suuren laupeutensa mukaan uudestisyntyttänyt meidät elävään toivoon Jeesuksen Kristuksen kuolleistanousemisen kautta, turmeltumattomaan, saastumattomaan ja katoamattomaan perintöön. Se on taivaissa säilytettyinä teitä varten, jotka Jumalan voimasta uskon kautta varjellutte pelastukseen, joka on valmiina ilmoitettavaksi viimeisenä aikana.» (1 Piet. 1:3–5).

Kun meillä on näin kalliit lupaukset, niin me olemme turvallisin mielin ja odotamme sen suuren pelastuksen ilmestystä. Niinpä kirjoittikin äskettäin eräs koettelemuksissa oleva armolapsi: »Lisääntyköön heikkous, päättyköön päivämme ja ajan vaivat! Jeesus on mun. Hyvä on elää ja kuolla.» Aamen.

G.A. Aho

Elävän veden virtoja (s.295)

Kaste ja usko

"Sillä niin kuin yhden ihmisen tottelemattomuuden kautta monet ovat luetut syntisiksi, niin myös yhden kuuliaisuuden kautta monet ovat luetut vanhurskaiksi." (Room. 5:19).

Kristuksen kuuliaisuus on aivan paloittelemattomana tullut koko ihmissuvun hyväksi. Se sisältää Kristuksen nuhteettoman, pyhän elämän ja hänen suuren kärsimyksensä, verenvuodatuksensa ja kuolemansa meidän edestämme. Kaikki, mitä laki meiltä vaati, on hänessä täytetty. Raamattu sanoo: *"Ja teidät, jotka olitte kuolleet rikoksienne ja lihanne ympärileikkaamattomuuteen, hän teki eläviksi yhdessä hänen kanssaan antaen teille anteeksi kaikki rikokset, ja pyyhki pois sen kirjoituksen säädöksineen, joka oli meidän vastustajamme. Sen hän otti pois tieltämme ja naulitsi ristiin."* (Kol. 2:13–14).

Koska Kristuksessa kaikki synnit on sovitettu ja anteeksiannettu, lailla ei ole uskoviin tuomiovaltaa, olkoon laki miten pyhä tahansa ja kuinka oikeassa hyvänsä, niin kuin se onkin aivan täydellinen, vanhurskas ja pyhä. Lailla ei ole mitään voimaa Kristusta vastaan, jonka syyksi luettiin meidän syntimme, joka meidän jokaisen sijassa kärsi syntiemme rangaistuksen ja joka hyväksemme täytti kaikki lain vaatimukset. Kun Kristus kuollessaan lausui: *"Se on täytetty"*, hän vapautti meidät ja naulitsi lain häpeäpaaluun, lain, joka velkoi meiltä nuhteettomuutta ja vaati meille rangaistusta. Niinpä Raamattu lausuu: *"Hän riisui aseet hallituksilta ja valloilta ja asetti heidät julkisen häpeän alaisiksi; hän sai heistä hänen kauttaan voiton riemun"* (Kol. 2:15).

Kasteen ja uskon kautta olemme Kristuksessa hänen vanhurskauteensa puettuja ja aivan kelvollisia Jumalalle. Apostoli oli varma siitä, että tessalonikalaiset, jotka olivat kääntyneet epäuskosta uskoon, pelastuvat. Hän sanoo: *"Sillä itse he kertovat meistä, millainen tulomme oli luoksenne ja kuinka te epäjumalista käännysitte Jumalan luo palvelemaan elävää ja oikeaa Jumalaa ja odottamaan taivaista hänen Poikaansa, jonka hän herrätti kuolleista, Jeesusta, joka pelastaa meidät tulevasta vihasta."* (1 Tess. 1:9–10). Niin lailla ei ole tuomiovaltaa yhteenkään, joka on Kristuksessa, joka on hänen kuolemansa ja ylösnousemuksensa osallisuuteen kastettu ja häneen usko.

Markku Särelä
Ote/Rauha teille n:o 4

Kristuksen tulemus

"Sillä itse Herra on tuleva alas taivaasta käskyhuudon, ylienkelin äänen ja Jumalan torven kuuluessa" (1 Tess. 4:16)

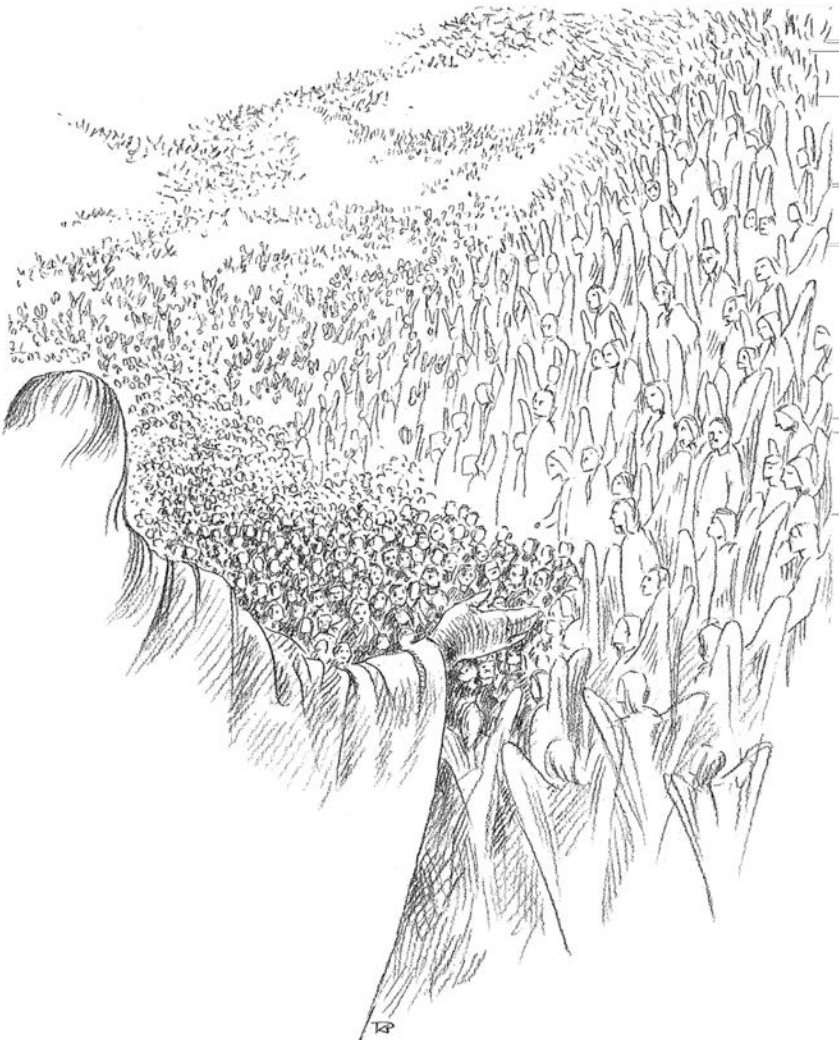
Tästä Kristuksen tulemuksesta pyhä Paavali puhuu myös jälkimmäisessä Tessalonikalaiskirjeessä (2 Tess.1:8), sanoen, että Herra Jeesus ilmestyy taivaasta "tulen liekissä ja kostaa niille, jotka eivät tunne Jumalaa eivätkä ole kuuliaisia meidän Herramme Jeesuksen evankeliumille". Heidä kohtaa silloin rangaistus, iankaikkinen kadotus, ja heidät syöstään helvetin syvyyteen.

Apostoli sanoo, että Kristus on tuleva itse, omassa henkilössään. Vaikka hän nytkin on joka paikassa, valliten ja halliten koko luomakuntaa, se kuitenkin tapahtuu salaisesti ja kätköstä, sillä hän ei näyttäydy. Mutta silloin hän on tuleva kunniasansa pyhien enkelien kanssa ja tulee ihmeteltäväksi kaikissa uskovissa. Hän on tuleva julkisesti, pilvessä, niin että *"kaikkien silmät saavat nähdä hänet"* (Ilm. 1:7). Hän on myös tuleva taivaasta, apostoli sanoo; "käskyhuudon, ylienkelin huudon ja Jumalan torven kuuluessa". Enkelit ovat hänen edelläjuoksijansa hänen ympärillään ja ylienkelel muiden enkelien kanssa antaa äänensä kuulua ja puhaltaa pasunoihin.

Apostoli puhuu tapansa mukaan asiasta sellaisin sanoin, joita tavallisesti käytetään, kun puhutaan jostakin suuresta ja komeasta, jonkun voimallisen, mahtavan kuninkaan sotajoukon kulusta, joka matkaa sotaan sopalipun liehuessa, vaskirummun ja sotatorvien soudessa, suuren väenpaljouden ollessa liikkeellä sekä jalan että ratsain, niin että koko maa raikuu ja tietää puhua siitä. Apostoli tahtoo näillä sanoilla osoittaa, että kaikkien kuningasten Kuningas ja herrain Herra tulee kirkaassa, sanomattomassa loistossa kaikkien pyhien enkelien kanssa merkkeinensä ja sotalippuinensa, aivan toisenlaisen kuin inhimillisen sotahuudon äänen ja pasunan kaikuessa, sellaisen, josta koko maailma raikuu ja joka on olevan niin voimallinen, että taivas ja maa silmänräpäyksessä muuttuvat ja kaikki kuolleet heräjävät, ja ne, jotka elävät, muuttuvat, Siksi hän myös nimittää sitä Jumalan pasuunaksi.

Älä tässä kiinnitä huomiota siihen, miltä tämä pasuna kuuluu, äläkä siihen, kuinka tämän äänen on mahdollista kaikia kautta koko maailman, vaan tarkkaa sitä, minkä erotuksen Paavali tässä tahtoo tehdä selväksi. Itse Herra. hän sanoo, on tuleva alas taivaasta käskyhuudon ja Jumalan pasunan kuuluessa. Jumalan pasuna, sana ja ääni on vallan toista kuin meidän sanamme ja äänemme, sillä sen kautta hän saa aikaan kaiken, Kun hän tahtoi herättää Lasaruksen, joka oli neljä päivää maannut haudassa, ei hän tehnyt muuta kuin sanoi: "Lasarus, tule ulos!" Silloin se tapahtui. Samoin hän teki myös muille kuolleille, jotka hän herätti, ja sairaille, jot-

ka hän teki terveiksi. Taivaan ja maankin hän loi yhdellä ainoalla sanalla: Tulkoon! Samoin hän on tekävä myös viimeisenä päivänä, niin kuin hän itse sanoo: ”Älkää ihmetelkö tätä, sillä hetki tulee, jolloin kaikki, jotka ovat haudoissa, kuulevat hänen äänensä ja tulevat esiin, ne, jotka ovat hyvää tehneet, elämän ylösnousemukseen, mutta ne, jotka ovat pahaa tehneet, tuomion ylösnousemukseen.” (Joh. 5:28, 29)

Martti Luther
Hengellinen virvoittaja

Hän tuomitsee viimeisenä päivänä

”Hetki tulee, jolloin kaikki, jotka haudoissa ovat, kuulevat hänen äänensä ja tulevat esiin; ne, jotka ovat hyvää tehneet, elämän ylösnousemukseen, mutta ne, jotka ovat paha tehneet, tuomion ylösnousemukseen.” Tässä Jeesus vakuuttaa, että on vain yksi ylösnousemus; hän samalla hetkellä herättää kaikki kuolleet, sekä hyvät että pahat. Samoin sanoo Johannes Ilm. 20: 12-15: *”Ja minä näin kuolleet, suuret ja pienet, seisomassa valtaistuimen edessä, ja kirjat avattiin; ja avattiin toinen kirja, joka on elämän kirja; ja kuolleet tuomittiin sen perusteella, mitä kirjoihin oli kirjoitettu, tekojensa mukaan... Ja joka ei ollut elämän kirjaan kirjoitettu, se heitettiin tuliseen järveen.”*

Vanhurskaista Jeesus sanoo: ”tulevat esiin — ne, jotka ovat hyvää tehneet, elämän ylösnousemukseen.” Ajanrahdussa on heidän sielunsa yhtynyt ruumiiseensa, joka on kuolematon, turmeltumaton, Jeesuksen kirkastetun ruumiin kaltainen. Kaikki synnit jäljet — sairaus ja raihnaisuus, vammat ja viat, vaivat ja vajavuus ovat iäksi hävinneet.

He eivät enää tule tuomittaviksi. Ei heidän syntejään enää tuoda esille eikä muisteta. Ne olivat täällä armonajassa kaikki anteeksiannetut ja iäksi unohdetut. Sillä he olivat pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan veressä. Ainoastaan hei-

dän hyvät tekonsa muistetaan. Itse he eivät niitä muista, vaan olivat vaikeroineet ja taistelleet, kun synti tarttui ja teki hitaaksi. Mutta Herra muistaa ja palkitsee sinä päivänä kaikki ne työt, jotka seurasivat vanhurskauttavan uskon hedelminä.

Silloin myös ”tulevat esiin ne, jotka ovat paha tehneet, tuomion ylösnousemukseen.” He olivat hyljänneet pelastuksen sanoman. Tämä epäusko oli se varsinainen paha teko, joka veti heidän päälleen Jumalan vihan ja tuomion. Kaikki muu paha, mitä maailman lapset harjoittavat, on vain tämän emäsynnin seuraus. Kaikki muut synnit on Jeesus myös sovittanut. Mutta epäuskosta ei ole sovittus, koska ihminen sen kautta hylkää juuri sen sovituksen, jonka kautta syntisellä on pelastus. Joka siis siinä mielentilassa kuolee, hänellä ei ole enää toista uhria syntien edestä, *”vaan hirmuinen tuomion odotus ja tulen kiivaus, joka on kuluttava vastustajat.”* Hebr. 10:27.

Tässä Jeesus mitä selvimmin opettaa, että jumalattomat herätetään ja että heidän tuomionsa pannaan täytäntöön: Jumalan viha pysyy heidän päällensä taukoamatta ja iankaikkisesti. Jeesus, joka astui alas helvettiin saarnaamaan tuomiot niille, jotka muinoin eivät uskoneen; saarnaa tässä, että kaikki epäuskossa kuolleet tulevat esiin tuomion ylösnousemukseen. He

nousevat turmeluksen ruumiissa, jota iäti raastaa synnin voima, jossa heitä iäti vaivaa synnin riettaus ja raatelut, synnin pimeys ja häpeä, synnin kauhut ja kirous. *"Nämä menevät pois"*, sanoo Jeesus, *"iankaikkiseen rangaistukseen."* Matt. 25:46. *"Ja heidän vaivansa savu on nouseva aina ja iankaikkisesti."* Ilm. 14:11. Silloin ei ole enää ketään, joka kieltää helvetin tai joka viisastellen kysyy, minkälainen sen tuli on. Oi, jospa he nyt armonajassa pelkäisivät Jumalaa, *"jolla on valta tapettuansa syöstä helvetiin!"* Luuk. 12:5.

Ihmisen Poika on ihmisen tuomari. Hän nyt jo tuomitsee joka kerta kun hänen sanansa puhtaasti saarnataan ja opetetaan. Hänellä on elämän kirja ja tuomittujen kirja. Missä kirjassa on sinut nimesi? *"Jos te pysytte minun sanassani"*, sanoo Jeesus, *"niin te totisesti*

olette minun opetuslapsiani". Joka näin kuulee hänen äänensä, sillä on iankaikkinen elämä, eikä hän joudu tuomittavaksi. Mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle, eikä pysy hänen sanassaan, hän on jo tuomittu. *"Te ette usko"*, sanoo Jeesus, *"sillä te ette ole minun lampaistani. Minun lampaani kuulevat minut ääneni, ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua."* Joh. 10:26-27. Nyt vielä on armon aika, nyt vielä soi armonkutsu.

Mutta pian väistyy armonistuin ja sen tilalle ilmestyy se suuri valkoinen valtaistuin, jolla istuvan kasvoja taivas ja maa pakenevat. Autuas on se, jonka nimi on silloin Karitsan elämän kirjassa. Hän ei joudu tuomittavaksi, sillä hän on siirtynyt kuolemasta elämään. Aamen.

G. A. Aho .
Sinulla on Jeesus (ote)

Sana tuli lihaksi

Joulupäivänä

"Alussa oli Sana, ja Sana oli Jumalan luona, ja Sana oli Jumala. Hän oli alussa Jumalan luona. Kaikki on saanut syntynsä hänen kauttaan, ja ilman häntä ei ole syntynyt mitään, mikä on syntynyt. Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valkeus. Ja valkeus loistaa pimeydessä, mutta pimeys ei ottanut sitä vastaan. Oli mies, Jumalan lähettäjä. Hänen nimensä oli Johannes. Hän tuli todistamaan todistaakseen valkeudesta, että kaikki uskoisivat hänen kauttaan. Hän ei ollut se valkeus, vaan hän tuli todistaakseen valkeudesta. Todellinen valkeus, joka valaisee jokaista ihmistä, oli tulossa maailmaan. Maailmassa hän oli, ja maailma on hänen kauttaan saanut syntynsä, mutta maailma ei tuntenut häntä. Hän tuli omiensa luo, ja hänen omansa eivät ottaneet häntä vastaan. Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi vallan tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä, jotka eivät ole syntyneet verestä eivätkä lihan tahdosta eivätkä miehen tahdosta, vaan Jumalasta. Sana tuli lihaksi ja asui keskelemme, ja katselimme hänen kirkkautaan, sellaista kirkkautta, kuin Ainosyntyisellä on Isältä, ja hän oli täynnä armoa ja totuutta." (Joh. 1:1–14).

Tänään juhlimme ainutlaatuista syntymäpäivää — Jumala on syntynyt ihmiseksi maan päälle. Jos Jeesus ei olisi syntynyt, niin kaikki muut syntymäpäivät olisivat murhepäiviä. Mutta hänen syntymästään enkeli sanoi: »Minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle.»

Matteus ja Luukas evanゲliumiensa alussa kertovat tämän ihmetapahtuman pyhät vaiheet aivan yksinkertaisin sanoin: tapamme Joosefin ja Marian etsimässä yösjaa, kuulemme enkelten laulua, kiiruhdamme paimenten kanssa Betlehemiin ja löydämme Jeesus-lapsen uinussa pahnain päällä tallin seimessä. Mutta Johannes aloittaa jouluevanゲliuminsa iankaikkisuudesta. Hän ohjaa meidät ensin katsomaan Kristusta jumalallisessa olemuksessaan ja valtasuuruudessaan. Me näemme hänet Isän Jumalan tykönä kaiken Luojana, luomakunnan valona ja elämänä. Sitä suurempi on sitten meidän hämmästyksemme, kun hän avaa eteemme ajan täyttymyksen portin ja antaa meidän nähdä tämän äärettömän, kaikkivaltiaan Jumalan ihmisenä maan päällä, asumassa kurjien syntisraukkojen keskuudessa.

Tekstimme sanoissa Pyhä Henki on siis kuvannut meille sangen

valtavan näyn. Ja sitten, aivan kuin selityksenä kuvan alla, on tekstimme viimeinen lause. Se on otsikkomme; se on tutkintomme aihe. Ainoastaan Jumalan Henki voi auttaa meitä käsittämään tätä jumalallista salaisuutta, joka näihin sanoihin sisältyy: »Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme.»

Suuri on todella tämän lihaan tulemisen ihme

Sana, josta tekstimme puhuu, on tosi Jumala, Alussa, kun kaikki muu alkoi, hän jo oli. »Sana oli Jumalan tykönä.» Ei hän ollut ainoastaan Jumalassa oleva tai hänestä lähtevä voima, vaan hän oli henkilöitynyt Sana, Isän ainokainen Poika. »Ja Sana oli Jumala.» Ihminen tulkitsee useimmiten sanoilla, mikäli voi, ajatuksiaan ja tunteitaan. Mutta Jumalalla on Sana, joka tuo hänet täysin ilmi. Se Sana on hänen olemuksensa perikuva, hänestä iankaikkisuudessa syntynyt. Ilman

tätä Sanaa ei Jumalaa voida tuntea eikä lähestyä. »Ei kukaan ole Jumalaa milloinkaan nähnyt; ainokainen Poika, joka on Isän helmassa, on hänet ilmoittanut.»

Ajan alussa Jumala ilmoitti itsestään tämän Sanan kautta, kun hän loi taivaan ja maan. Kaikki pienimmästä hiekkajyvästä ja ruohonkorresta suurimpiin taivaankappaleisiin saakka, kaikki, mikä on elollista ja elotonta, näkyväistä ja näkymätöntä, »kaikki on saanut syntynsä hänen kauttaan, ja ilman häntä ei ole syntynyt mitään, mikä syntynyt on».

Koko luomakunta on salaisuuksien ja ihmeitten maailma. Ihminen viisautessaan ei voi selvittää tyhjentävästi edes yhteen vihreään lehteen liittyviä salaisuuksia. Ei hän kykene vastaamaan esim. tällaisiin kysymyksiin: Mitä on elämä? Mitä on valo? Mitä on sähkö? Kuka voisi tehdä raikkaasta vedestä edes

yhden pisaran sellaista vettä, joka olisi täysin samanlaista kuin merivesi? Kuka voi täydellisesti ymmärtää korvan, silmän ja aivojen toimintaa? Ken on luonut merten huimaavat syvyudet? Ken ohjaa kalaparvien kulkua, niin että ne osaavat määrääaikoina uida tuhansien mailien päähän määrättyihin paikkoihin? Ken johtaa muuttolintujen lennot? Me joudumme sanattomiksi näiden ja monien muiden ihmeitten edessä. Mutta Pyhä Henki vastaa näin yksinkertaisesti: »Maailma on hänen kauttaan saanut syntynsä.»

Tämä maailmankaikkeuden suuri luoja ja hallitsija, taivaan ja maan Herra, on tullut ihmiseksi! Hän, ääretön ja tutkimaton, on ottanut ihmisluonnon, ihmisen aistit ja jäsenet. Kaikkivaltias on avuton lapsi. Hän, joka on Rakkaus, tarvitsee äidin rakkautta. Kaikkiviisas, kaikkietävä kasvaa ja opettelee niin kuin lapsi. Oi tutkimatonta ihmettä! »Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme.»

Yhä hämmästyttävämpi on tämä lihaan tuleminen ihme, kun ajatella hänen synnyinpaikkaansa, elämäntyötään ja ristinkuolemaansa. Miksi rikas Jumala, joka kaikki omistaa, on tullut näin köyhäksi? Miksi hän, jolle kuuluu kaikki kunnia ja ylistys, on näin nöyryntynyt ja alentunut palvelijan muotoon? Miksi hän, joka yksin on pyhä, tulee syntisten ystäväksi ja luetaan pahantekijäin joukkoon? Kun seimestä alkanut matka päättyy Golgataan, hän on kärsinyt kaikki kivut, kantanut kaikki kuormat, kestänyt kaikki kiusaukset, koke-

nut kaikki murheet ja ahdistukset ja kaikki kuoleman kauhut, jotka voisivat ihmistä kohdata. Kuinka suuri onkaan tämä lihaan tuleminen ihme!

Mutta emmehän ainoastaan ihmettele tätä joulun suurta tapahtumaa, niin suuri kuin onkin Kristuksen lihaan tuleminen salaisuus. Tahdomme oppia tekstistämme, kuinka voisimme hyväksemme käyttää tätä taivaallista joululahjaa. Siihen perehtyessämme saamme ilolla todeta:

Suuri on myös hänen lihaan tulemisestaan koituva autuutemme!

Niin monet juhlivat joulua ja jäävät kuitenkin joulusta osattomiksi, kun eivät ota vastaan Jumalan todistusta. Sellaisia olivat muinoinet pakanakansat ja sellaista on uuspakanuus. Jumala »*ei ole ollut antamatta todistusta itsestään*» (Apt. 14:17), vaan hän on alusta asti ilmoittanut itsestään luomistöiden, antamiensa moninaisten lahjojen ja sydämiin kirjoitetun omantunnon lain kautta. Mutta maailma ei ottanut muinoin eikä nytäkään vastaan tätä todistusta. »Maailmassa hän oli, ja maailma on hänen kauttaan saanut syntynsä, ja maailma ei häntä tuntenut.» Samoin oli Herran omaisuuskansan ja niin on nykyisten kristikansojen laita, joille Jumala on antanut paljon kirikkaamman ilmoituksen itsestään. »Hän tuli omiansa tykö, ja hänen omansa eivät ottaneet häntä vastaan.» — Miten on sinun laitasi?

Jeesuksen tullessa maailmaan

Jumala lähetti erikoisen todistajan. »Oli mies, Jumalan lähettämä; hänen nimensä oli Johannes. Hän tuli todistamaan, todistaaksensa valkeudesta, että kaikki uskoisivat hänen kauttansa.» Monet uskoivatkin. Hänen opettamiaan olivat esim. Jeesuksen ensimmäiset opetuslapset. Mutta Israel kansana ei ottanut vastaan tätä todistusta. Nyt Jumala on asettanut saarnavirkansa ja uskovaisten kuninkaallisen pappeuden todistamaan hänestä kaikille kansoille. Nykyaikana saamme kuulla ja lukea Jumalan sanan selvää todistusta ehkä enemmän kuin milloinkaan ennen. Mitä on tämä todistus?

Apostoli Johannes sanoo tekstissämme: »Me katselimme hänen kirkkauttansa... ja hän oli täynnä armoa ja totuutta.» Tämä lihaksi tullut Sana on täynnä armoa. Hän otti ihmisruumiin, että hän voisi

ihmisten puolesta täyttää Jumalan lain ja että hän voisi omassa ruumiissaan kantaa syntimme ristipuuhun ja verellään pestä meidät niistä. Hän vaihtoi kunnian kruunun orjantappuroihin, että me saisimme elämän kruunun. Hän tuli köyhäksi, että me hänen köyhyydestään rikastuisimme. Hän on täynnä armoa myös sinua kohtaan, joka et vielä häntä tunne, ja sinua kohtaan, joka olet hänestä luopunut. Sinä saat jättää hänelle syntisi, surusi, kuormasi ja elämäsi sotkuiset solmut. Hän antaa syntisi anteeksi ja parantaa kaikki sinun sairautesi. Hän on myös täynnä totuutta. Häneen saat luottaa täällä häilyvässä petosten ja valheiden maailmassa. Eikä yksikään, joka häneen turvaa, joudu häpeään.

Kuule, kuinka suuria meille luvataan: »Kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman

tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä, jotka eivät ole syntyneet verestä eikä lihan tahdosta eikä miehen tahdosta, vaan Jumalasta.»

Jeesuksen vastaanottaminen on samaa kuin hänen Vapahtajanimiensä uskominen. Tämä usko on sydämen luottamus siihen, että synnit ovat anteeksiannetut Jeesuksen veren voimasta ilman mitään omaa ansiotamme. Se, että uskovalle annetaan voima tulla Jumalan lapseksi, on myös samaa kuin syntyä Jumalasta. Ilman uskoa ei ole uutta syntymistä eikä siis mitään voimaa tulla Jumalan lapseksi. Ja koska tämä uusi syntyminen ei ole lihasta ja verestä eikä miehen tahdosta, niin on selvää, että ihmisellä ei ole omasta takaa voimaa siihen.

Luonnostaan ihminen on kuollut ylitsekäymisiin ja synteihin eikä siis voi hengellisissä asioissa mitään aikaansaada. Hengellisesti kuolleena hänellä on synnin pimmittävä mieli ja turmeltu tahto, niin että Jumalan pelastusneuvo on hänelle hullutusta ja hänen tahtonsa sotii Jumalan tahtoa vastaan. Ihminen ei siis voi itseään käännättää; ei hän voi mitään myötävaikuttaa uskoon tulemisessa. Miten voi siis ihminen uskoa ja pelastua?

Raamattu sanoo kadotukseen joutuvista, etteivät he ota vastaan rakkautta totuuteen, vaan »kääntävät korvansa pois totuudesta». Jumala on siis heillekin tarjonnut rakkautta totuuteen, ja sen hän on tehnyt sanansa kautta, joka on totuus. Jumalan sana on elävä ja voimallinen. Se antaa kyvyn

kuulla ja uskoa, niin kuin on kirjoitettu: ”*Usko tulee siis saarnasta, mutta saarna Jumalan sanasta.*” (Room. 10:17). Jumalan sana valaisee mielen, uudistaa sydämen ja vaikuttaa tahtomisen, niin että kapinoivasta tulee antautuva, haluttomasta halullinen, uskottomasta uskovainen. Näin Kristuksen sana antaa voiman tulla Jumalan lapseksi. Kaste on uuden syntymisen peso. Kun kasteen armosta langennut evankeliumin voimasta tulee uskoon, hän palaa lapsen asemaan, niin kuin Raamattu sanoo: »*Sillä te olette kaikki uskon kautta Jumalan lapsia Kristuksessa Jeesuksessa*» (Gal. 3:26).

Joulu-evankeliumi tarjoaa meillekin uskon tähän Jeesukseen, joka tuli maailmaan syntisiä pelastamaan. Se on totinen sana ja se kirkastaa meille, että Jumala on tullut ihmiseksi ja että tämä Jumala ja ihminen, Kristus, on ruumiinsa uhrilla ja kalliilla verellään hankkinut meille iankaikkisen lunastuksen, iäisen anteeksisaamisen kaikista synneistämme. »Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme.» Oi, suuri on tämä lihaan tuleminen ihme; suuri on myös siitä koitunut autuutemme. Joulumme on siis taivaallisen ilon ja Jumalan sanomattoman lahjan suuri juhla. Kiitäkäämme siitä, että »lapsi on meille syntynyt, Poika on meille annettu», ja sanokaamme uskossa: »Tämä on Herra, jota me odotimme; iloitkaamme ja riemuitkaamme pelastuksesta, jonka hän toi.» Amen.

G.A.Aho -Elävän veden virtoja

Usko ja luonto

*Hullu sanoo sydämessään:
"Ei ole Jumalaa."* (Ps. 14:1)

Katso, näin järki ja luonto aina tekevät; ne eivät mene tuntemisia edemmäksi; kun eivät enää tunne, ne kohta uskaltavat kieltää Jumalan ja sanoa: "Ei täällä ole Jumalaa, täällä täytynee olla perkele." Sellainen on korkeakoulujen valo, joiden tulisi johdattaa ihmisiä Jumalan luo; niin helvetin syvyyteen ne vievät!

Luonnon ja armon valo eivät näet sovi toistensa kanssa yhteen: luonto tahtoo tuntea ja olla varma, ennen kuin uskoo, armo tahtoo uskoa, ennen kuin tuntee. Sen tähden luonto ei mene omaa valoansa ulommaksi. Armo sitä vastoin käy aivan tuvallisesti sisälle pimeyteen,

vain sanaa seuraten, näytti miltä näytti; Piti luonto sitä totena tai valheena, armo kuitenkin pysyy sanassa kiinni.

Tämä on uskon luonne ja ominaisuus: se riippuu Jumalan pelkässä sanassa ja käsittää sellaisia asioita, joita se ei näe, vaan jotka yksin juuri sanassa luvataan, vaikka sen samalla näkee paljon sellaista, joka sitä kiusaa, aivan kuin sanan lupaukset olisivat mitättömät ja turhat: Juuri sitä, mitä luonto sanoo hulluudeksi ja jota se pakenee, usko sanoo oikeaksi tieksi ja tunkeutuu lävitse; se antaa luonnon olla viisaana ja on mielellänsä sen edessä hulluna. Näin se tulee Kristuksen tykö ja löytää hänet.

*Martti Luther
Mannaa Jumalan lapsille*

Uskollisuus vähimmässä

Jeesus sanoi opetuslapsilleen: "Se, joka vähimmässä on uskollinen, on paljossakin uskollinen, ja se, joka vähimmässä on väärä, on paljossakin väärä. Jos siis ette ole olleet uskollisia väärässä mammonassa, kuka teille uskoo sitä, mikä on oikeaa? Jos ette ole olleet uskollisia siinä, mikä on toisen omaa, kuka teille antaa sitä, mikä on teidän omaanne? Kuka palvelija ei voi palvella kahta herraa, sillä hän on joko tätä vihaava ja toista rakastava, tai tähän liittyvä ja toista halveksiva. Ette voi palvella Jumalaa ja mammonaa." Tämän kaiken kuulivat fariseukset, jotka olivat rahanahneita, ja he ivasivat häntä. Hän sanoi heille: "Te juuri olette ne, jotka teette itsenne vanhurskaiksi ihmisten edessä. Mutta Jumala tuntee teidän sydämenne, sillä se, mikä ihmisten kesken on korkeaa, on Jumalan edessä kauhistus. Laki ja profeetat olivat Johannekseen asti. Siitä lähtien julistetaan Jumalan valtakuntaa, ja jokainen tunkeutuu sinne väkisin. Mutta ennemmin taivas ja maa katoavat, kuin yksikään lain piirto häviää." (Luuk. 16:10–17).

Tekstissämme Jeesus nostaa uskollisuuden sananpalvelijoiden ja uskovien omantunnon asiaksi, jota hän edellyttää heiltä kaikilta. Uskollisuuden tulee ilmetä vähimmässä eli kaikessa. Siitä ei

tule tinkiä millään verukkeella. Erityisesti meitä sananpalvelijoita moititaan siitä, että olemme liian jyrkkiä, koska edellytämme Jumalan sanassa pysymistä. Joidenkuiden mielestä meidän ei tulisi edellyttää ihmisiltä katumusta, kun he ovat tehneet raskaan synnin, vaan meidän tulisi katsoa asiaa läpi sormien ja ymmärtää ihmisten selityksiä. Jeesus sanoo: "Mutta ennemmin taivas ja maa katoavat, kuin yksikään lain piirto häviää." Emme saa siis hylätä lakia, ja niin opettaa ihmisiä. Katumattomilta tulee evätä synninpäästö, mutta katuvat tulee päästää lain tuomiosta evankeliumin vapauttavalla sanalla. Useinkaan ne, jotka moittivat meitä jyrkiksi, eivät käsitä sitä, ettemme ole jyrkkiä katuvia kohtaan, vaan vain katumattomia kohtaan. Katuvia kohtaan meidän tulee olla lempeitä ja anteeksiantavia.

Se uskollisuus, jota Vapahtaja edellyttää tekstissämme, ei ole leppuutta eikä myöskään ankaruutta ja tylyyttä. Se on todellista rakkautta, joka pursuaa evankeliumin tuntemisesta.

Päästä tuntemaan evankeliumi ei ole ihmisen vallassa. Siihen tarvitaan Pyhä Henki. Tekstimme sanookin: " Laki ja profeetat olivat Johannekseen asti. Siitä lähtien julistetaan Jumalan valtakuntaa,

ja jokainen tunkeutuu sinne väkisin." Johannes Kastajan jälkeen alkoi erityinen evankeliumin aika. Julistettiin Jumalan valtakuntaa, vapaata armon evankeliumia. Se ei ollut ihmisten mielen mukaista, kuitenkin se vaikutti sen, että monet uskoivat evankeliumin ja kävivät sisälle Jumalan valtakuntaan. Jokainen, joka sen uskoi, uskoi sen vastoin omia tunteitaan ja vastoin järkeään. Pyhä Henki taivutti heidän sydämensä uskomaan, ja niin heistä tuli uskovia.

Usko on Jumalan lahja. Se perustuu Jumalan lupauksille ja evankeliumille. Raamattu sanoo: *"Mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut ja minkä Jumala*

on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat. Mutta meille Jumala on sen ilmoittanut Henkensä kautta, sillä Henki tutkii kaiken, Jumalan syvyudetkin." (1 Kor. 2:9-10) Se, joka uskoo evankeliumin, ottaa vastaan Jumalan todistuksen Jumalan sisimmässä olevasta rakkaudesta meitä syntisiä kohtaan. Se, joka uskoo, tuntee Jumalan syvyudet. Tämä usko on Jumalan sula lahja.

Uskollisuuteen kuuluu uskollisuus saarnaviran tehtävälle huolehtia sieluista. Tästä puhuessaan Jeesus varoitti erityisesti ahneuden synnistä. Toimeentulo ei saa olla pastorin viranhoidon ohjaava asia. Jeesus sanoo tekstissämme: "Kukaan palvelija ei voi palvella kahta herraa, sillä hän on joko tätä vihaa-

va ja toista rakastava, tai tähän liittyvä ja toista halveksiva. Ette voi palvella Jumalaa ja mammonaa." Pastori on Jumalan palvelija. Hän ei ole ihmisten palvelija, saati sitten mammonan palvelija. Kun pastori palvelee seurakuntaa, hän palvelee Jumalaa ja toimii hänelle mieliksi. Hänen tulee palvella Jumalaa palvellessaan virassaan uskollisesti ihmisiä. Hän on sielujen hoitaja Jumalan sanalla, Jumalan mielen mukaan, ei ihmisille mieliksi. Raamattu sanoo: *"Niin kuin Jumala on katsonut meidät kelloiksi siihen, että meille uskottiin evankeliumi, puhumme, emme ollaksemme ihmisille mieliksi, vaan Jumalalle, joka koettelee sydämemme."* (1 Tess. 2:7). Sitä seurakunnan tulee edellyttää pastoriltaan.

Uskollisuuteen kuuluu tärkeänä osana se, että olemme uskollisia Raamatun sanalle. Uskomme, että Jumala on antanut meille sanansa sanainnoituksen välityksellä. Siis jokainen alkukielinen sana on lähentynyt Jumalan Hengestä. Raamattu itse vetoaa sen yksittäisiin sanoihin ja pitää niistä kiinni. Esimerkkinä meillä on Vapahtaja, joka torjui kiusaajan nimenomaan vetoamalla yksittäisiin Raamatun sanoihin. Hän sanoi esimerkiksi: "Kirjoitettu on: 'Ei ihminen elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee.'" --- "Taas on kirjoitettu: 'Älä kiusaa Herraa, sinun Jumalaasi.'" --- "Mene pois, saatana; sillä kirjoitettu on: 'Herraa, sinun Jumalaasi, pitää sinun kumartaen rukoilla ja häntä ainoaa palvella.'" Raamatun sana osoitti voimansa ja kiusaaja joutui väisty-

mään, sillä Jeesus käytti sitä oikein tekstiyyhteyden mukaisesti.

Jumalan lapselle, joka sydämessään haluaa olla uskollinen, on tässä tärkeä ohje. Meidän tulee käyttää Raamattua ja pysyä sen sanassa niin, ettemme joudu ristiriitaan Raamatun sanan kanssa. Raamattu on nimittäin opiltaan yhtenäinen. Se sisältää kaikkialla yhden ja saman opin. Ja muistakaamme, että Raamatun henki on evankeliumi, pelastus armosta Jeesuksen Kristuksen lunastustyön nojalla.

Uskollisuus edellyttää aina uskollisuutta armon opille. Milloin ihmisen pelastus rakennetaan ihmisen omille teoille edes osittain, ollaan harhan vallassa. Totuutena pysyy apostoli Paavalin sana: *"Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta. Se ei ole teistä. Se on Jumalan lahja. Se ei ole teoista, ettei kukaan kerskaisi."* (Ef. 2:8-9) Paavali sanoo myös: *"Vapauteen Kristus siis vapautti meidät. Seisokaa lujina, älkääkään antako uudestaan sitoa itseänne orjuuden ikeeseen."* (Gal. 5:1) Jos nimittäin rakennamme uskomme omille teoillemme edes osittain, olemme lain alla ja velvollisia täyttämään koko lain. Silloin olemme lain orjuuteen alistettuja. Mutta Kristus on kutsunut meidät vapauteen.

Uskollisuus evankeliumille edellyttää, että tunnemme lain ja evankeliumin välisen eron. Laulamme: "Armoon, armoon ainoastaan, suojaan suuren sovinnon!" Tässä suojassa meidän on hyvä elää. Amen.

Markku Särelä
1.8.2021

Seimen Lapselle

*Taas helein enkelkielin
soi sävel taivahan,
ja ikävöivin mielin
mä jälleen kiiruhdan
nyt yli laaksoin, kunnain
taas Seimen Lapsen luo,
mi kallein verilunnain
lunastusarmon tuo.*

*Sä synnin sydänmaille
oot tullut, Herrani,
niin autuuttasi vaille
ei jäänyt sieluni.
Ja ristin piinaan käyden
Sä vihan kalkin juot,
näin pelastuksen täyden
Sä mulle lahjaks suot.*

*Sua, Jouluihme, syvä
siis kiitän riemulla!
Sua, Paimeneni hyvä,
mä tahdon palvella.
Kiitosta ihaninta
tuo Sulle enkeli,
mä enkö, veres hinta,
myös Sua kiittäisi!*

G.A. Aho

Herra johdattaa

Meillä on usein monia toiveita elämässä ja elämältä. Voimme tehdä asioita niitä tavoitellessa ja ponnistella lähemmäksi unelmia. Emme kuitenkaan voi tietää, mitä elämä lopulta tuo tullessaan. Monesti polku viekin eri mutkan kautta kuin olimme kuvitelleet ja toivooneet etukäteen.

Itse esimerkiksi keksin lukioikäisenä, mitä haluan lähteä opiskelemaan ylioppilaaksi valmistuttuani. Luin pääsykokeisiin ja olin intoa täynnä saavuttaakseni haluamani opiskelupaikan. Se ei kuitenkaan auennut ensimmäisellä yrittämällä. Olin pettynyt ja mietin hetken mitä tehdä, mutta en halunnut luovuttaa unelmastani. Vietin vuoden toisaalla ja yritin uudelleen seuraavana vuonna. Panostin pääsykokeisiin aiempaa enemmän, mutta en kuitenkaan päässyt sisään vielääkään. Kolmantena vuotena aloin miettiä toden teolla muitakin vaihtoehtoja ja hain ensisijaisen toiveeni lisäksi useampaan paikkaan, joissa kuvittelin viihtyväni tarpeeksi hyvin. Onneksi tuloksien tultua en joutunut kauaa miettimään, minkä opiskelupaikan otan vastaan, kun ovet aukesivat vihdoinkin tahtomaani paikkaan.

Olen monesti pohtinut, millä tavalla nuo ylimääräiset kaksi vuotta haaveillen oikeasta opiskelupaikasta ovat vaikuttaneet elämääni. Itse en sitä tietenkään voinut etukäteen tietää, mutta jälkikäteen olen huomannut, miten monta ihanaa asiaa olen elämässäni saanut sen vuoksi, etten päässyt sisään tahtomaani opintajoon heti ensimmäisellä yrityksellä. Sain ystäviä ja erilaisia kokemuksia noiden vuosien ai-

kana. Ja olen melko varma, etten olisi aikanaan lähtenyt viettämään ensimmäistä ulkomaan vuottani, enkä sen myötä olisi ehkä koskaan asunut Suomen ulkopuolella. Niin monet suurenmoiset kokemukset ja ymmärtämisen hetket olisivat jääneet kokematta. Ja monet nykyään hyvin tärkeät ihmissuhteet muodostumatta.

Emme voi itse tietää, mitä tulee tapahtumaan. Emmekä usein huomaa heti, mitä kaikkea hyvää vaikeistakin ajoista voi seurata. Onneksi meillä on Herra, joka tietää. Hän tuntee elämämme menneisyyden, nykyisyyden ja tulevaisuuden. Ja Hän varmasti johdattaa parasta polkua, vaikka emme sitä aina ymmärtäisi. Voimme yrittää ponnistella unelmiemme eteen, mutta on tärkeää myös pysähtyä ja kuunnella, mitä Herra kertoo meille johtaessaan meitä eri tietä kuin olisimme itse valinneet. Joskus voi kestää kauan ymmärtää, mutta Jumala itse vakuuttaa meille sanassaan, että kaikki koituu parhaaksi Hänen lapsilleen. Luottakaamme siihen.

*“Luoja antoi mulle puvun
Kaunehista kauneimman.
Hän myös tietää päiväin luvun,
Antaa ruuan runsahan.” (SK 433)*

Nimim. Sinikello

Unohdettuja säkeistöjä

Lueskelen tässä joululahjaksi saamaani Reijo Pajamon kirjaa, Joululaulujen kertomaa. Poimin siitä joitakin huomioita.

Aika monesta joululaulusta on jätetty tai ajan saatossa jäänyt pois hyviä säkeistöjä. Usein juuri ne säkeistöt, joissa olisi laulun hengellinen sanoma.

Immi Hellénin tutussa joululaulussa Kello löi jo viisi, jota nykyisin lauletaan seitsemänsäkeistöisenä, oli alkuaan 12 säkeistöä. Pois jääneet säkeistöt, 8–12 (+1) kertovat siitä, mitä kirkossa tapahtui tai koettiin – ei oltu vain matkalla sinne. Tässä muutama unohdettu säkeistö: ”9. Sisälläpä vasta silmät huikenee, tänne taivahasta Korkein katselee. 11. Iäks muistiin jääneet, niin ei kaunista, kuin on urkuin äänet jouluamuna. 12. Luulee kuulevansa äänet enkelten. Luulee leijaavansa sinne seimellen. 13. Soipi virret vielä kulkiessa pois. Sillä kirkkotiellä aina olla sois.”

G. O. Schönemanin joululaulusta, Joulupuu on rakennettu, jätetään usein laulamatta viimeinen säkeistö: ”Anna Jeesus Henkes hyvän (Pyhän) meidän sydämihimme viritellä uskon valon. Siunaa, Jeesus, joulumme!”

Lutherin jouluvirressä, Enkeli taivaan, on ollut alkujaan 15 säkeistöä. Lönnrot on kääntänyt ne kaikki 1867. Tässä muutama Lönnrotin säkeistö: ”Ah Jeesus, armahaiseni. Tee sias (=vuode) sydämeheni. Ja siirry sinne asumaan, ett iloita mä aina saan. Kun sydämessä asut sä, niin iloissella mielellä sinulle sitten, Jeesunen, mä uuden virren laulelen.” Ja se uusi virsi on: ”Nyt kiitos olkoon Jumalan, jok’ antoi Poikans ainoan. Siit enkelitkin iloissaan uutt’ aikaa meille toivottaa.”

Toisessa lasten jouluvirressä, Hans Brorsonin, Tulemme Jeesus pienois, on ollut kaksi Väinö Kanteleen suomentamaa lisäsäkeistöä. ”4. Ah, Jeesus, kuinka harvat vaan tääll’ ajatella tahtookaan, mit Isän armo meille soi, kun sinut kurjuuteemme toi. 8. Niin saamme silloin taivaassa pyhäisi kanssa riemuita. Sinulle, Jeesus, laulaen kiitosta lailla enkelten.”

Olen aina ihmetellyt tutun joululaulun sanoja: Hiljaa, hiljaa, mutta sitten kuitenkin kajahtaa. Mutta tämä, Helmi Auvisen runo saa minulle aivan uuden sisällön, kun siihen lisätään sen alkuperäinen viimeinen säkeistö.

Sen ensimmäisessä säkeistössä sanotaan: Kautta avaruuksien kaikuu laulu riemuinen – voisi olla enkelten: Jeesus tullut on. Sitten tuota samaa sanomaa toistavat taivaalla välkkyvät tähtöset, kirkkaat joulukynttilät ja se toistuu lasten helkkyvässä laulussa. Mutta sen viimeinen säkeistö kuuluu: ”*Vanhus valkohapsinen, kuiskaa katse säteillen: Jeesus tullut on.*” Vanhus on jo valmistautunut iankaikkiseen kirkkauteen. Hän jaksaa enää kuiskata, mutta sama joulusanoma on yhä kirkkaana hänen mielessään.

Liitän tähän vielä muutaman yleisesti tuntemattoman joululaulun: Ensimmäinen on vain yhden säkeistön mittainen, herttainen. Se on kirjoitettu Maa on niin kauniin säveleen, sanat ilmeisesti pastori Rupert Efraimsonin:

*”Joulu taas joutuu, riemuinen aika, yhtyös virtehen enkelten.
Myös sinä kiitä, riemuiten liitä äänesi enkellauleloon.”*

Pastori G. A. Ahon runokirjassa on kaksi jouluvirttä. Ne voi laulaa monellakin sävelellä: Enkeli taivaan tai Oi armon lähde autuas tai Tulemme Jeesus pienois – on muitakin. Ensimmäinen näistä on jouluevankeliumi:

*Maan yöhön valo leimahti ja taivaan kirkas enkeli
toi jouluevankeliumin maan alimpihin paikkoihin.*

*”Oi ällös pelkää, lapsi maan! Mä ilon teille tuoda saan,
ja Herra antaa riemun sen osaksi kaikkein kansojen:*

*On teille Vapahtaja nyt Beetlehemissä syntynyt:
seimessä, päällä olkien löydätte Herran Kristuksen.”*

*Oi, pieni Jeesus-lapsonen, tuot mulle onnen, autuuden,
sä tulit kurjuutehen maan taivaaseen meitä saattamaan.*

*Lahjasta tästä iloiten nyt kanssa enkeljoukkojen,
sua kiittäin eestä armotyös, mä jouluvirteen liityn myös:*

*Nyt Jumalalle kunnia ja maassa rauha riemuisa,
myös hyvät tahto ihmisten rakkaudessa Kristuksen!*

Toisessa runossa Aho vertaa meitä syntisiä Jumalan lapsia ihmisluontoon tulleeeseen veljeemme, Jumalan Poikaan, Jeesukseen:

*Oi terve, joulu armias! On maan ja taivaan kuningas
yön helmaan tullut päälle maan mua autuutehen auttamaan.*

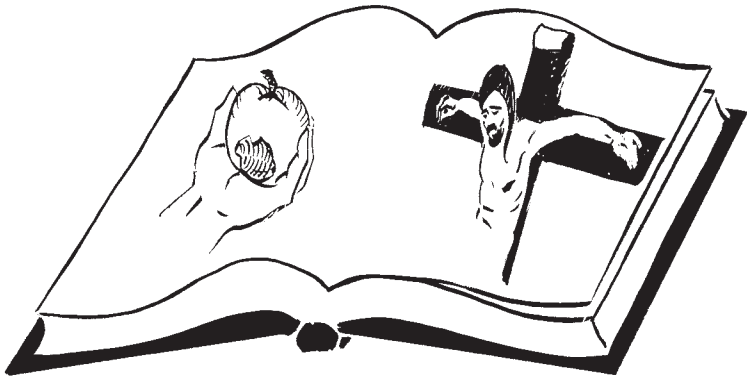
*Noin avuton, Sä avun tuot! Noin köyhä, ikiaarteet suot!
Noin halpa vuode Sulla vaan, mä Isän syliin mennä saan.*

*Sä tulit tänne itkulla, niin että voisin riemulla
mä kerran jättää kurjan maan ja nousta taivaan kunniaan.*

*Kun ihmisluontoon tulit Sä, näin synnin palkka hirveä
jo maksettu on kokonaan Sun käydessäsi kuolemaan.*

*Mä Sinulle, oi Jeesuksen nyt annan köyhän sydämen.
Se ansiossaa puhdas on ja mulla jouluriemu on.*

EPÄILYS

Onko Jumala todellakin sanonut? (1 Moos. 3:1)

Katsopa, kuinka viekkaasti perkele tässä hyökkää Eevan kimppuun näillä sanoille: Onko Jumala todellakin sanonut? Tällä kysymyksellä hän tekee Jumalan sanan tyhjäksi. Hän puhuu siitä aivan kevytmielisesti, aivan kuin sanoisi: ”Luuletko Jumalaa niin hulluksi, että kieltäisi sinulta tämän?” Hän yrittää hämmennyttää vaimon niin, että tämä ajattelisi: ”Ehkäpä se onkin totta.” Näin hän tempaa hänet Jumalan sanasta. Silloin kaikki on hukassa. Niin kauan kuin vaimolla oli sana sydämessä, hän eli ja vastusti perkelettä. Näin ollen perkele ajatteli: ”Minun täytyy ennen kaikkea ryöstää häneltä sana.” Tämä on se valkoinen perkele, joka ei kiusaa meitä törkeisiin synteihin, vaan epäuskoon. Niin hän tässä ryöstää sanan ja uskon vaimon sydäimestä. Silloin vaimo epäröiden ajattelee: ”Ken ties? Tämä on ehkä sittenkin totta. Ehkä Adam ei ole oikein asiaa ymmärtänyt.” Tällä tavalla hän ei häytytä uskottomia, vaan niitä, joilla on sana, usko ja Henki. Hän tietää kyllä, ettei pääse voitolle, vaikka nämä horjuvatkin, jopa he eivät ole hukassa, vaikka lankeavat törkeisiin synteihin, sillä he voivat jälleen nousta. ”Minun on siis”, hän arvelee, ”aloitettava toisaalta: temmattava heiltä pääaarre.” Saatuaan sitten asian niin pitkälle, että me epäilemme Jumalan sanaa, hän on päässyt voitolle.

Martti Luther, Mannaa Jumalan lapsille.

Sodoman ja Gomorran hävitys

”Herra antoi sataa Sodoman ja Gomorran päälle rikkiä ja tulta Herralta taivaalta. Hän hävitti nämä kaupungit ja koko alangon sekä kaikki niiden kaupunkien asukkaat ja maan kasvillisuuden.” (1Moos.19:24-25). Vuoden kuluttua tapahtuman jälkeen Jumalan ilmoituksen mukaan Aabrahamille oli syntynyt Iisak.

Enkelit, jotka saattoivat Lootin perheen pois tulevalta tuhoalueelta, suostuivat Lootin toiveeseen pako paikasta, jonka tähden tuhottavaksi määrätty naapurikaupunki säästy hävitykseltä: *”Katso, tuolla on lähellä vähän matkan päässä kaupunki paetakseni sinne. Salli minun pelastua sinne – onhan se vain vähän matkan päässä – jäädäkseni eloon.” Hän sanoi hänelle: ”Katso, minä teen sinulle mieliksi tässäkin kohden. En hävitä kaupunkia, josta puhut. Pakene nopeasti sinne, sillä en voi tehdä mitään, ennen kuin olet saapunut sinne.”* Siitä kaupunki sai nimekseen Sooar. ” (1 Moos. 19:20-22)

Vuonna 2005 tri. Steven Collins aloitti arkeologiset kaivauksensa Kuolleenmeren koillispuolisella Tall el-Hammomin raunioilla. Seutu oli Aabrahamin aikoihin hedelmällistä ja rehevää, jonka vuoksi hänen veljenpoikansa Loot valitsi sen asuinseudukseen. Alueella oli useita asutuskeskuksia, joista suurin oli Sodoman kaupunki (Tall el-Hammom). Tutkimusten mukaan

se oli Aabrahamin aikoina metro-poli ja siellä asui arviolta 50 000 asukasta.²⁾

Mielenkiintoiseksi alueen tekee se, että kaupungin rauniot peitti puolitoista metriä paksu kerros hiiltä, tuhkaa ja sulanutta metallia. Rikkoontuneiden saviruukkujen pinnat olivat sulaneet lasimassaksi, jonka syntyminen vaatii yli 2000 °C lämpötilan. Korkean kuumuuden aikaansaamia jälkiä havaitaan kaikkialla. Kaupungin asukkaista on jäljellä vain kuumuuden ja paineen tuhoamia luusiruja.

Nykyisten arvioiden ja mitausten perusteella kaupungin tuhosi avaruudesta syöksynyt kappale, joka räjähti Sodoman ja Gomorran yläpuolella. Räjähdyksen voimaksi lasketaan yli kaksikymmentä megatonnia³⁾, joka vastasi lähes tuhatta Hiroshiman atomipommia. Räjähdyksen nosti lämpötilan maan pinnassa yli 2000 asteeseen ja aiheutti voimakkaan, kaiken hajottavan ja nopeasti etenevän tulimyrskyn. Näiden yhteisvaikutuksesta kaikki tuhoutui laajalla alueella. Pintakerrostumissa esiintyy jopa 25%:n suolapitoisuuksia, jonka vuoksi laajat alueet ovat vieläkin viljelyskelvottomia. Kovasta kuumuudesta ja räjähdyspaineesta kertovat myös alueella esiintyvän kvartsin muodonmuutokset.

<https://drbarrick.org/2019/12/jordan-research-trip/>

Tall el Hammom

Kuvassa Tall el-Hammomin raunioita 16 vuoden kaivausten jälkeen.

Sodoman kaupunki oli aikansa merkittävä metropoli, jossa kuninkaalla oli palatsinsa. Naapurikaupunki Gomorra oli merkityksellään vähäisempi — samoin tuholta säästetty Sooarin kaupunki.

Tall el-Hammomin raunioiden kaivausten edetessä varmistui se, että kysymyksessä on Raamatun ilmoittama Sodoman kaupunki. Siksi on luonnollista, että vastaanvättäjiä ilmestyi. Monet eivät halua, että nykytutkimus vahvistaa Raamatun kertomusten pitävän paikkansa. Erimielisyyksiä esitetään tuohetken ajoituksesta ja kaupungin sijaintipaikasta. Jo 1960-luvulla *Willard Libby* (C-14-ajoituksen keksijä) totesi, että useiden arkeologien arvioimat vuosilaskelmat saattoivat heittää jopa 600 vuotta, kun arvioidaan ihmisen tunnettua historiaa.⁴⁾ Useat heistä hylkäävät myös maailmaamme muuttaneen Vedenpaisumuksen historiallisena tapahtumana. Lutherin Biblian las-

kelmien mukaan Vedenpaisumus päättyi vuonna 2313 eKr.

Tri Collins totesi, että ”monilla tutkijoilla ei ole korkeaa näkemystä Raamatusta. Jotkut jopa paheksuvat, kun raamatullisia tekstejä käytetään paikannusvälineenä... 1. Mooseksen kirjan antamien tietojen perusteella hän kuitenkin aikanaan aloitti Sodoman löytöretkensä.”⁵⁾

Taustaa/KP

1) Aabraham oli sadan vuoden vanha, kun hänen poikansa Iisak syntyi hänelle (1 Moos 21:5)

2-3) HS /13.10.2021

4) Taustaa 3

5) www.assistnews.net/cosmic-destruction-of-biblical-sodom-confirmed-by-scientists/

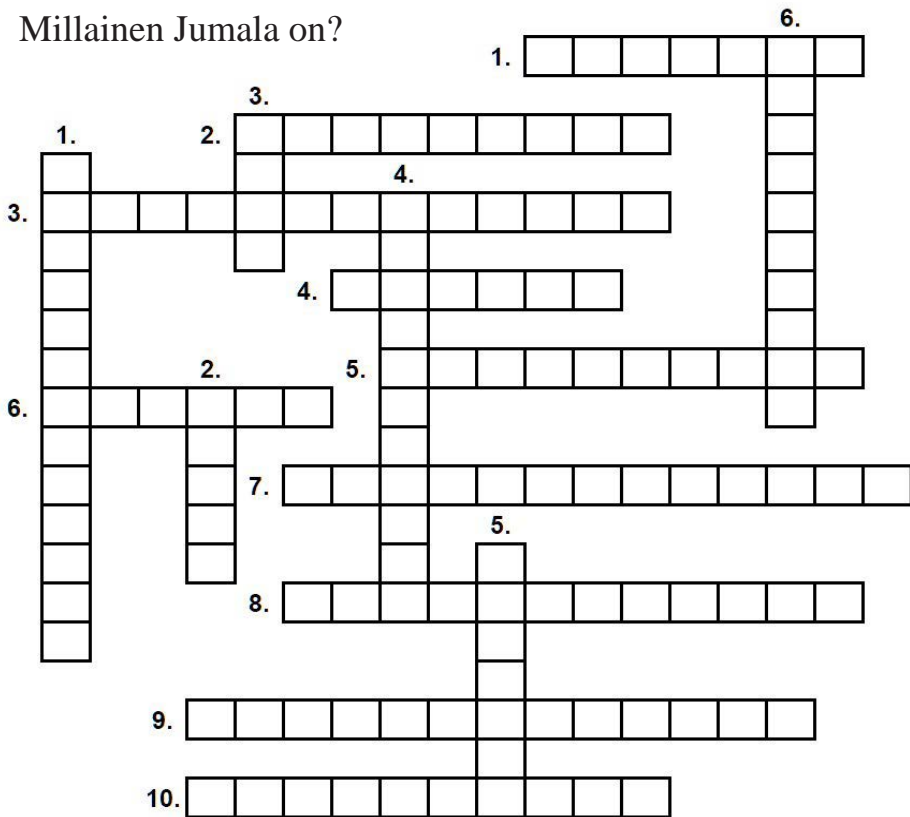
KUVA-ARVOITUKSIA LAPSILLE JOULULAULUISTA

Kuvt: Papunetin kuvapankki / ARASAAC

Vastaukset viereisellä sivulla:

Millainen Jumala on?

Pystyyn:

1. Ilm. 4:8
2. Jer. 10:10
3. Ilm. 4:8
4. 2 Kor. 9:8
5. 2 Moos. 34:6
6. 1 Kor. 1:9

Vaakaan:

1. 1 Joh. 4:16
2. Neh. 9:32
3. 2 Moos. 34:6
4. 2 Moos. 20:5
5. 1 Moos. 33:11
6. Neh. 9:32
7. 1 Sam. 2:3
8. Jes. 40:28
9. 2 Moos. 34:6
10. Esra 9:15

Vastaukset viereisen sivun tehtävään:

- 1 Heinillä härkien kaukalon nukkuu lapsi viaton
- 2 Joulu ensimmäinen tuo, jolloin paimenten luo tuli enkeli riemua ilmoittamaan
- 3 Kuului laulu enkelten kautta avaruuksien
- 4 Me käymme joulun viettohon taas kuusin, kynttilöin
- 5 Oi ruusu lisain juuren nyt kukkaan puhkesi
- 6 Nyt syttyy valot tuhannet myös tänne Pohjolaan ja taivahalla tähtöset (jo luovat loistettaan)

Syys- ja uskonpuhdistusjuhla 30.-31.10.2021

Oriveden Siitama, Siitamaja 33

Lauantaina 30.10.2021: Klo 12 saapuminen, alkutarjoilu. Klo 13:00: Uskonpuhdistuksen merkittävimmät asiat: 1. Armon kirkastuminen. 2. Jumalan sanan eli pyhän Raamatun ratkaiseva merkitys kristilliselle kirkolle. 3. Oikean kirkon löytäminen.

13.45 Virsien äänitys
14:00 Jumalan vapaa armo ja usko sekä sen suhde lakimaisuuteen
14:45 Virsien äänitys
15:00 päiväruokailu.
16:00 rippikoulua, past. Särelä.
Pyhäkoulua opettajan johdolla.

17.00 Suuntaamme tulevaisuuteen, ajankohtaista, keskustelua.

18.00 iltapala.

18.45 iltaohjelma, lipunlasku

Sunnuntaina 31.10. 2021

8:00 aamupala

9:00 lipunnosto, aamurukous,

11:00 jp + HPE, saarna past. Markku Särelä.

12.30 lounas.

13.30: Mitä saamme odottaa saarnavirralta? MS.

14.00 Päätöskahvit

Imoittautumiset Eeva Voimalle:
eeva.voima(at)gmail.com

■ *Hämeenlinnan alueella kotihartaus*
kuukauden 1. sunnuntai klo. 15.00.
■ *Pyhäkoulu* kodeissa kuukauden 3.
sunnuntai klo. 15.00. Paikka vaihtelee. Pyydetään ilmoittautumaan Päivi Helmiselle, puh. 040-7427868, sähköposti: päivi.helminen@netti.fi, Kuvasa: Alle kouluikäisten ryhmä tutkii pyhäkoulussa Raamatun aikajanaa.

Lapsille videoita jouluihin liittyvistä Raamatun kertomuksista:
<http://www.luterilainen.com/fi/videoita>

Tervetuloa kuuntelemaan ajankohtaisia saarnoja!

Joulunajan Markku Särelän saarnoja. Ne löytyvät: Kuuntele -> Saarnat ja valitse Adventti ja joulu ja siitä haluamasi pyhäpäivä.

Alla mainitut löytyvät: <http://www.luterilainen.com/fi/kuuntele>

11.7. 21Jumalalla on aika sinulle juuri nyt	Hepr. 3:12-19
26.6.21 Ihmisen järkyttävä piire, Kristuksen käsittämätön armo,	Joh. 8:1-11
20.6.21 Kenelle Herra ei lue syntiä	Room. 4:1-8
13.6.21 Herra itse on lampaittensa paimen	Hes. 34:11
23.5.21 Jumalan suuri rakkaus	Joh. 3:16-21
16.5.21 Iankaikkinen ylipappi	Hepr. 7:19-28
13.5.21 Kristus on valmiina tulemaan tuomiolle	Ef. 4:7-13
9.5.21 Usko, järki ja tunteet	1 Moos. 3:8
2.5.21 Isä, varjele ristinalainen kirkkosi pahasta	Joh. 17:11-17
25.4.21 Uskovien elävä toivo	1 Piet. 1:3-8
18.4.21 Seurakunnan paimenelle eli pastorille	1 Piet. 5:1-4
11.4.21 Sovituksen virka	2 Kor. 5:15-21
5.4.21 Evankeliumi tulee saarnata kaikille	1 Kor. 15:12-21

**SUOMEN
TUNNUSTUKSELLINEN
LUTERILAINEN
KIRKKO**

Etsimme nuoria miehiä ja varttuneempiakin, jotka ovat halukkaita pyhään saarnavirkaan

Kirkkomme on joutunut pastoripulaan. Etsimme nuoria miehiä ja jo varttuneitakin, jotka tuntevat sydämessään kutsumusta ja kiinnostusta pyhään saarnavirkaan. Pääasia on, että heillä on halu toimia sielujen pelastamiseksi ja että heillä on kiinnostus Jumalan sanaan ja luterilaiseen oppiin. Kirkkomme antaa heille opetusta ja käytännön harjoitusta, jonka jälkeen heitä voitaisiin esittää seurakunnille kutsuttaviksi pastorin virkaan.

Jos tunnet sydämessäsi, että Jumala vetää sinua pastorin elinikäiseen kutsumukseen, ota yhteyttä pastori Markku Särelään. Hänen yhteystietonsa:

markku.sarela@kolumbus.fi. Puhelin 040-5200579.

Raamattu sanoo: "*Varma on tämä sana: jos joku pyrkii kaitsijan virkaan, hän haluaa jaloon toimeen.*" (1 Tim. 3:1)

STLK

Toimintatietoja

Helsinki, Fabianinkatu 13 A, Syksyn aikana *jumalanpalvelukset* sunnuntaisin alkaen klo 11.00. Seurakunnan joulujuhla on 19.12.2021. Muutoksista ilmoitamme verkkosivuilla www.luterilainen.com

Tampere, Marttala, Hämeenpuisto 39 A, Syksyn *jumalanpalvelukset*, klo 11.00. Ne pyritään välittämään jäsenille myös videoyhteyden kautta.

Hämeenlinna *Kotihartaus* kuukauden 1. sunnuntai klo. 15.00. *Pyhäkoulu* kodeissa kuukauden 3. sunnuntai klo. 15.00. Paikka vaihtelee. Katso viereinen sivu.

Lahti Kotitilaisuus Kukkulantie 11 Mäkelä, c/o Laakso, *jumalanpalvelus* la 13.11.2021 klo 12.

Pori *jumalanpalvelus* la 6.11. klo 13 Valtakatu 9.

Turku Hurtinkatu 12 C 13 *jumalanpalvelus* su 7.11. klo 13.

Kihniö, *jumalanpalvelus* la 20.11. klo 11.

Kouvola, Valma Valto, Keskitie 7, 45370 Valkeala. *jumalanpalvelus* la 27.11. klo 11

Puumala, Onerva Väinö, Härkösentie 3 B 12, 52200 Puumala, *jumalanpalvelus* la 27.11 klo 15.

Ylistaro, *jumalanpalvelus* Ruuskalantie 61 la 20.11. klo 14 (Tänne Vaasasta, Kokkolasta ja muualta Etelä-Pohjanmaalta).

Radiossa iltahartaus

Sen pitää pastori, teologian tohtori h.c. Markku Särelä 30.11.2021 klo 18.00.

Jäseniä, jotka asuvat muilla paikkakunnilla pyydetään olemaan tilaisuudesta oma-aloitteisesti yhteydessä past. Särelään tai tulemaan niille paikkakunnille, joilla on toimintaa. Puhelin ja sähköpostiosoite ovat alla olevassa ruudussa.

Pastori Markku Särelä
Saarenvainionkatu 3 B 12
33710 Tampere
puhelin 040 5200 579
markku.sarela@kolumbus.fi

www.luterilainen.com
www.pyhakoulu.fi

. AYQ2

LHT-Posti Oy
Posti Green**Sisällys:**

Herra, älä rankaise minua vihassasi, älä kurita minua	
kiivaudessaasi, Martti Luther.....	218
Elämän valo, GAA.....	219
Luther ja evankeliumi 14.	221
Eihän vain meistä kenelläkään ole paha, epäuskoinen sydän? MS.....	222
Jumalan puhetta, Martti Luther.....	225
Riennämme kohti taivaallista isänmaata, MS.....	227
Lepo kuolemassa ja iloinen ylösnouseminen, CM-Z.....	228
Ensimmäinen ja tärkein, Vv.....	229
Tutki minua, Jumala, MS.....	230
Jumalan armo on ilmestynyt, RE.....	233
Pyhässä kirjassa kerrotaan, VA (runo).....	235
Seimen äärelle, MS.....	236
Herra itse on lampaittensa paimen, MS.....	237
Jälleen löytynyt, Vv.....	240
Usko näkee Jumalan kirkkauden, GAA.....	241
Kaste ja usko, MS.....	243
Kristuksentulemus, Martti Luther.....	244
Hän tuomitsee viimeisenä päivänä, GAA.....	246
Sana tuli lihaksi, GAA.....	248
Usko ja luonto, Martti Luther.....	253
Uskollisuus vähimmässä, MS.....	254
Seimen Lapselle, GAA (Runo).....	257
Herra johdattaa, Sinikello.....	258
Unohdettuja säkeistöjä, EV.....	259
Epäily, Martti Luther.....	261
Sodoman ja Gomoran hävitys.....	262
Kuva-arvoituksia lapsille joululauluista ja sanaristikko, EV.....	264-265
Tapahtumia ja tietoa www.luterilainen.com -sivuilta.....	266
Toimintatietoja.....	267
Kansi: Joulun Lapsi, Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: FI74 5700 0220 0405 23,
Helsinki: FI75 1270 3000 0189 73. Luterilainen-lehti, tilausmaksut ja lahjoitukset
Luterilaiselle: FI15 8000 1700 3033 09. Kirkkokunta: 1) FI86 2205 1800 0215 59.
Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 4200, ulkolähetys
7003, opintorahasto 7100. 2) Kirjamyynti FI44 8000 1801 4770 85.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.
Tilauhinta 2022: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomailla 35 e
Toimitus: Vastaava toimittaja Kimmo Pälikkö, kimmo.palikko@kp-art.fi .
Taitto ja kuvitus: Kimmo Pälikkö.
Lehden tilaukset, osoitteenmuutokset ja laskutus:
seppo.sarela@luterilainen.com, puh. 045-145 8600.
Tilausmaksut, Luterilainen-lehden pankkitilille no.: FI15 8000 1700 3033 09
Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com

Hinta 4 euroa

Viestipaino, Tampere